

An abstract painting featuring a central white, textured figure that resembles a stylized human form or a mask. The figure is surrounded by vibrant, expressive brushstrokes in shades of blue, purple, yellow, and green, set against a dark, almost black background. The overall style is gestural and expressive, with visible textures and colors.

Apegyi
Ferenc

Komor
Zoltán

Szakállas
Zsolt

TÜKÖRSZÜKK

A P A G Y I F E R E N C

K O M O R Z O L T Á N

S Z A K Á L L A S Z S O L T

TÜKÖRSZLÜKK

(versek, prózák és prózaversek)

A borítón Szakállas Zsolt festménye látható.

Köszönet Tépő Donátnak.

Ez a dokumentum elektronikus formában szabadon másolható, terjeszthető, de csak saját célokra, nem-kereskedelmi jellegű alkalmazásokhoz, változtatások nélkül és a forrásra való megfelelő hivatkozással használható. Minden más terjesztési és felhasználási forma esetében a szerző/tulajdonos engedélyét kell kérni.

A Születő, A sivatag vadászai és a Lakmusz című írások az Amúgy című irodalmi folyóiratban jelentek meg először.

A kötet támogatója a

KATAPULT.

kortárs alkotói oldal

www.katapult.tk

2012

Apagyi Ferenc:	
Tükörszlukk	6.old
Komor Zoltán:	
Születő	7.old
Szakállas Zsolt:	
A kúr születésétől fogva bolond	8.old
Apagyi Ferenc:	
Sors-poliszi gondolatok	9.old
Aznap	11.old
Snitt	12.old
Összetevők:	13.old
Aktus	14.old
Szerelmi ciklus	15.old
Ma	16.old
Sors-poliszi ősz	17.old
Amplitúdió herceg	19.old
Gitta Biérrzárol	20.old
Vákuum, a bohóc	21.old
Túlpart	22.old
Mozi	23.old
Haikuk	24.old
Komor Zoltán:	
A sivatag vadászai	25.old
Ég-gyújtó	28.old
Folyó-sorok	32.old
Sáskaszakáll	35.old
Négy évszak	38.old
Szakállas Zsolt	
Térfélcseré	42.old
Oktalanok	43.old
Szanszára	45.old
Üstökösleander	48.old
A billog	50.old
A kalkulátor	52.old

A termosztát	55.old
Apagyi Ferenc:	
Hepilógus	57.old
Fotelország	58.old
Lélekkurva	59.old
Rám mosolygott a kedves	60.old
Applause	61.old
Etűd	62.old
Másösszeg	63.old
1	64.old
(K)egység	65.old
Lakmusz	66.old
2xxx	67.old
A bányalovak	68.old
Kaland	69.old
Forró város	70.old
Komor Zoltán:	
A művészet halála	71.old
A próbatétel	73.old
A vadász és a lányka	75.old
Szerelmi tócsák	76.old
Fészekrakó	81.old
Szakállas Zsolt	
A tömörítő	83.old
A stáb	85.old
Divatba jön	87.old
Tufamarók	89.old
Dudvák	91.old
Elkendőzve	93.old
Iszalag	95.old
Irdatlan	97.old
Utószó: TÜKÖR-CUT	99.old
<i>A szerzőkről</i>	100.old

„e rejtett utcákba sikátorok futnak
történetem summája, kimaradásaim
és önkívületeim színhelye (...)”

Allen Ginsberg:
Szomorú énem
(részlet)

„Álmok érkeztek a folyón, a sodrással jöttek, létrán
kapaszkodnak fel a rakpartra. Megállunk, szóba elegyedünk
velük, sok mindent tudnak, csak azt az egyet nem tudják
megmondani, hogy honnét jöttek. Egészen enyhe őszi esténk
van. Az álmok a folyó felé fordulnak, és felemelik a karjukat.
Miért emelitek fel őket? Miért nem zártok inkább minket
karjaitokba?”

Franz Kafka

„Atyát hívtál elesten,
embert, ha nincsen isten.
S romlott kölkökre lertél
pszichoanalízisben.”

József Attila:
Tudod, hogy nincs bocsánat
(részlet)

Tükörslukk

nem magatart rajtam
a hányad
csontzajos szkizma az
elcsúszás tömeg és
lélek között

deka arcnyomor centi testen
semmi más
a vihar szemű ellopta tekintetem
(francba már megint...)

törött panelekben hevernek
körülottem szelíd szaruba nőtt
befolyásaim

de mögöttesen köhögés heggeszt
néha magamhoz

konzum pénisz tétovázik
a tükörben
és herék
épp borostába menekülnek
ne fáradjatok tablettá érintések
lélekkártyás törlesztések cserébe
és reggelzacc mérge
szórhamu szétszórva rajtam
mea culpa

cseppenként a parabola mélyéig

Buddha rám hagyta a haldoklás
bölcességét

bizonyítottan létezem

Születő

Egy tizenkét éves forma fiú guggol a folyó partján, tekintete most a hullámokon pihen. Valahányszor egy halcsontvázat sodor lábához a víz, kezével mélyen az iszapba túr, és rátapasztja a barna anyagot a csontokra. Mikor ismét a vízbe engedi így őket, azok rögtön hallá változnak, uszonyaikkal csapdosva kilótt nyílveszőként suhannak vissza a mélybe. A fiú mosolyogva néz el-tűnő sziluettjük után, de ez a mosoly azonnal elhervad, ahogy egy újabb csontvázat köp ki magából a kérlelhetetlen folyó.

Mindeközben a túloldalon fiatal pár élvezzi a délutáni napsütést. Az asszony a hasát simogatva fekszik kinn a parton, és hunyorog egyenest a napba. Férje ezalatt térdig a vízben áll, hús hullámok nyaldossák körül a combját, tekintete pedig a szürke sodrást pásztázza. Kezei készenlétben állnak. Csönd – csupán a habok sóhajszzerű ütközése a part menti kavicsokkal, majd egy éles loccsanás, amikor a férfi váratlanul lecsap. Ahogy kiegyenesedik, ujjai fogatában egy ezüstként csillanó hal csapkod és tátog némán.

A férfi felnevet, és kisétál a partra a zsákmánnyal, amit aztán rögvést át is nyújt a nőnek. Az asszony pedig a szájához emeli a halat, és nagy falatot harap ki a még elevenen mozgó állatból. A csontokat ölelő hús szinte néhány pillanat alatt elfogy; a nő elégedetten nyalogatja maszatos ujjait, majd amikor ezzel is kész, a csontvázat nyeglén a folyóba hajítja.

A férj átöleli, a férj megcsókolja, majd lefekszik a nő mellé, fejét lágyan az ölébe hajtja, s miközben mozdulatlan, sötét szemei feloldódnak a folyó felszínén reszkető tajtékokon, fülét kedvese hasához szorítva hallani véli, ahogy megmozdul valami a nő méhében. Néhány buborék pukkanása a magzatvízben talán, s mintha egy hal fésűs uszonya súrolná belülről az asszonyt.

A kúr születésétől fogva bolond

Dudorok reppelői hiába gyártották le a sablont nem tűró te-
metkezési vállalkozásokat, a repülési ív ledózerolta az összerántott
szíjat, és szögmező hasított a műhaj aortájába.

Vigyázatlan mosakodók okozták a slukk balvégzetét, közben
a sirály feltartóztathatatlanul vijjogott: – Gyere közelebb, és cser-
díts vígan a dődöllék közé, amiért a bűnbánó ocsú túlragozta az
érkezés okát! Nahát, kóbor ötlet méri a népsűrűséget, mi fel-
akasztja maga mellé a szinkronicitás elvét.

Térdig is gázolhatunk papírcsörgésben, a lomha szűz pusz-
tákba vegyül úgyis: a közös rajzolás atkákat elsőpró lipid, mely
békésen legelészik egy törpe lapályon. Némi hápogás után bo-
gyóba harap a fintor, ez ösztönzi a kő alatti horpadást, hogy soha
ne sorozzon be hústok alá beragadt szirénákat...

Sors-poliszi gondolatok

nehéz párnasóhajtásokat
görget maga előtt a körút
a szemembe porló éjszakában,
elszakadt fénycérna híd alatt
átúszik a szilánkokra tört telihold

zsírszagú gyorsbüfék éhes lebegése
kenődik a levegőben vonagló vonatkürtre

üres szemű, zsúfolt épületek
uralkodnak, örökre félbehagyott
sakkjátszma
komor bábuiként merednek
az elnémult telefonbeszélgetésekben
elmerült folyópartra

Sors-polisz vesz körül és fullaszt meg
benzingóz-karmájával

tudom, hogy cigarettám égig nyúló füstje
utolsó kapcsolatomban Isten talányával

távoli szirénahangra ül egy gondolatomban
az életellipszis szabályait kutatva
siklik felém a város ütőér-labirintusában,

Buddha szavait szórja szét,
keserű kétségbeesésben értelmezem:

reinkarnáció

újjászületés vagy újraszületés?

újjászületünk-e Sors-polisz határain kívül?

teremtett-e egyáltalán határa
örök fekete mételytestének,
melyen kívül a tiszta elme
selymébe tekert önmagunk vagyunk,
márványlelkek, a megdicsőülés
zálogának birtokosai?

vagy végtelensége közönyösen
elnyeli a lyukas univerzumot és
örökkévalóba vert millió ciklusban
újra és újra és újra megszületünk
elektromos vasburkának
lélektelen dübörgésében
és halálindulók közt

időspiráljában zabáljuk betonhúsát,
mint becsapott táplálékai?

jégbefagyott szél táncol
pupillám körül, a megvilágosodás:

Sors-polisz karmája az én karmám,
Sors-polisz karmája én vagyok,
ha Sors-polisz nem létezik
én sem létezem...

rémült kérdéseim elől visszakönyörgöm
magam semmitmondó homályába,
leszakadt reklámplakátok közt
lógnak lépteim, ahogyan
elhagyott utcák békéjét
csöpögteti belém
otthonom

Sors-polisz

Aznap

aznap a lilán duzzogó atmoszféra
széléig sétáltam veled
és ott a fecsegő üvegfények között
talált lehetetekből összeragasztottalak

ijedten és kérdőn néztél rám,
hogymit művelek
és én is megriadtam, amikor
észrevettem, hogy kezem magányosan
egy felhő kóbor testébe lóg

csöndben és szomorúan indultunk vissza

az úton sóhajpatájú
fekete mének elé löktél,
mert már nem volt lehetetem

valaki nevetett ezen a tréfán,
de azt hiszem,
hogymert nem te voltál...

Snitt

ott ahol az elfolyó zongorahúrok
belecsobognak az eltévedt hóésésbe
és millió pehely válik karcnyi talapzattá
a hollószárnyú lég fémsötét testén
– lány csermely zaja
közöttük a megemésztett idő –
ott, annak a vacogó filmkockának,
részeg celluloid darabnak
kopottas derékszögjelekébe
simítva tér csonka tébolyra
még néhány tiltott vallomás

és mire az utolsó ciginyom villan,
tépett jegyed az üres sorokba vész

Összetevők:

egy csésze óceán és egy szőrszálnyi
kontinens mólószeánsza az idegen
kiegyenlítő és eltérítő hévgyűrűjében,
egy zsebemben elalvó lámpaszlop
sokrétű gondolkodása a fizika
törvényeiről
miután másnaposan kiitta a
villamos műveket,
egy elhagyott tableta esemény után
kutatása
egy közösségi oldal magányos
szerverhevenyén,
fejek alól kiolvadó párnák szerelmes
lélegzete régi óra csörgésére
a várva várt pupillatavaszban,
nyugdíjas tévéantenna baráti ultipartija
a rározsdállt adásszünettel tetőcserepek
város feletti vándorlására ültetve,
combon elnyúló ujjlenyomatok
töprengő percei
a lehetetelig kibomboló textilsuttogásban,
a szerelvénytől távolodók epikus
archalmaza
menetrendszerinti születések felsírásában

figyelem!
a készítmény nyomokban
Istent tarta mazhat!

Aktus

inszómniás merevségükben az utcák
mechanikába rótt éji aktussal tapintottak,
légporban szorított páralények tömör
megsemmisülésén pihent néhány lokál,
ahol hús alá merülő fénysav ösztönök
kezdték játszani molekulákon,
tenyerek rózsaszínűt verdeső
lepkeszárnyként maszturbáltak
a bűgő halványvörös felett, egyre
magasabbra csalva egymást
a megbénult ködfolyosókon,
míg a tükörtestű hangok hullámozása
lágyszoborrá tetoválta őket

az idő parttalanul ide-oda hempergett a
tér forgácsaiban, de csak két habzó
csendélet nyála tapadt hátára,
melyek konokul megmozdultak mielőtt
salakká váltak volna

és a tarka színek a szűk vászon négy
széle felé menekültek
a fehér orgazmus száradásának úzó
pulzálásától

később még hallották, ahogyan
életlen arcaik monokróm vegyültek
a forgó nyakú pupillák szétszórt őrzésével
odakint a korai gépviharban

Szerelmi ciklus

emlékszem rád,
néha egymásra hunytuk
meztelenségünket

mennyezetre kenődött zihálásod
ágyékomra csöpögött
és tudatunkra rányűszítő
forrósággá szakadt az éj
húsba vetett hitünk
pogány reszketésétől

most fagyos szellemként
kísértjük a reggelt,
emlékszem rád

Ma

sárga neoncsövek szürke zúgása
üresre mossa a lelkeket míg
klaviatúrák szétszórtan kopognak
törött ritmusban naptárba szúrva
a közönyös irodaházak
csúcsai felett lebegő áruló
korszökevényeket
vissza testükbe
karmikus lezáratlanságba pecsételt
aktasorsok sorai közé

kártyákban csipogó életek közt fülelnék
utánad
sehol nem vagy

Sors-poliszi ősz

az ősz zörgő tetemszínei harapdálják
cipóm orrát
a ketrecben eszmélt természetrezervátum
beton ágya fölött andalogva

a mohó szélben süvítő fogak tépik
a szobába beszűrődő fényt,
melyet zakóm zsebe húzott végig
a városon,
hílt tekintetté vonszolva a tavaszi vágó
szepülőit és a szememre szült iszapot
szétfeszítő infravörös szikraköd melegét

egy hívó szót látok megbicsaklani az őszi
nap tátongó sebtestén,
lassan gyógyul bele a hunyt égi
véraláfutásokba

és rohanni kezdek
rohanni
amíg savat nem lélegzem
amíg sarat nem izzadok
amíg macskakövek nem tapadnak
talpamra
amíg antropogén cirkusz forgó
löncsordítása nem térdepel homlokomra
és akkor gyökeret ver bennem ismét
Sors-polisz, jó félmilliónyi kábel
hömpölyög tovább az utca,
moziplakátok nyárfohásza köpi magát
az épületek elé

egyedül én érzek most valami
visszhangzón hallgatag elmúlást,
a szemhéjamra kapart világ
elcsöppenő elektroakusztikájában

én jutottam el idáig
vagy a város jutott el idáig?

halvány acél sziluett lépdél gerincemen
fáradt vagyok, meg akarok térni
fehér légzongorák bársony karjai közé
feküdni,
egyszer felismerni a szobám sarkában
nőtt öregember arcát,
álomban körbeciklizni
a város tükörképét
és elhozni azt neked,
belemarni Sors-polisz örökszürkéjébe
az évszakok valódi színeit, neked

elered az eső,
a város zuhanni kezd
szemben a lüktető zivatarral
sötét felhők felé,
talán itt hagy néhány embert árván,
őrizetlenül,
talán itt hagy minket is

Amplitúdó herceg

és így szólt hozzám a varázsló:

*Herceg! oda-vissza karmikus sugárzásod
a tér frissülést gáncsolja
a fehérbe mélyessz vagy rakd csajkád
a trambulin margóján csüngők alá!
a fekete plátói szigor
karnyújtásnyit mustrál merengve*

megkötötte üszkös különbékémet
majd tornyába tért

Gitta Biézzáról

egy angyal haját felöklendezni
elasztikussága már csak tintamarcang
a padlón
emlékgesztusok színfóbiája és létradír
maszatozás van körülöttem
a mosdatlan olló partjai feszengenek
zajtalan félsz a hozzád vezető létra
kettéosztott magánya is és
elvesztettem minden déjá vu-met
soraim csak árulás következményei
Gitta Biézza rólad most

Vákuum, a bohóc

időnként lekaparlak titeket
gyanakvó memóriámról és
közétek ülök
ti sárga csárdást jártok
valami szirupos bálteremben
én bejelentem nektek
az ajtóban könyörgő bohócot

akkor ólmot kacagtok köré
és rátok csúszik súlyos dimenziója

akkor én kacagnék
de vákuumba dörzsöl
a látvány

Túlpárt

ma éjszaka közömbösen
sétál köztünk a folyó

a víz sötétlik
nem úgy, ahogyan máskor szokott,
mert most naplementekor nem láttam
szemeidből
a fényt átszökni a városra

a hullámtestű hattyúfodrok
a parton már csak kövekre fúlt
tetemvergődések, amikor
a túlpárt megvető távolához simulsz

messze vagy ahhoz, hogy csókoddal
árulj el

gondolatok haikumagányával
kacsázok
benned merülnek alá

hajnalban majd lepedőverítékbe
fagyva ébredek
valahol a túlparton te épp
be fogod kapcsolni a melltartódat
és elárulsz valakit

Mozi

mélyet kortyol a pirkadatnyi jazz, mely
 mindenhonnan szivárog, sodorva a
 kötelező betűforma egyenletek ki kicsoda
 játékát. énektelen szaxofon klisé oldja fel
 a diszkrét fényugart és elpukkan a főcím
 parafatérfogata. útjára indul a végtelen
 tércsángó. mángorló erejével ismeretlen
 utcát lapít a moziból, gyúrott szélei
 épületek, köztük

ⁿ e

m

kutatva a forgó dísztárcsaállományokban
 jól érzékelhetően

¹ á t

o

k

a fej vagy írástudatlanság bosszújának
 jellemén
 és azon túl

^m e n j

m

á

r

szúrásainak nyoma és a kis újságárus fiú
 teste laponként száll a süvítő

^a

r

r

é

b

b

o

k

alatt az örökkévaló absztrakciója pihen
 az örök helymeghatározás

Haikuk

polcodon fekszem
egy belém lapozó könyv
üresen kacag

álmomban úszol
én mereven figyellek
paplan iszapból

ágyunkban hált a
nap. kék folt a lepedőn.
fent színtelen ég

ösvény kúszik fel
nyakadon, menekülvén
egy fejre tiporsz

tíz deka reggel
a sonka kicsit több lett
itt maradhatok?

A sivatag vadászai

A kezdet magánya melegszik a végzet fényénél.

Egy angyal a sivatag szélén egy döglött ló fölött guggol. A halott állat nyitott szemeit fekete legyek dongják. Az angyal izmos, nagydarab férfi. Fehér szárnyait egészen összemocskolta már a vér, ahogy a tetemben turkál. Hatalmas a seb lovon, szinte már ajtó.

Nagy nehezen megtalálja az állat szívét és kiemeli: fából készült madáretető. Ahogy a kezében forgatja, apró madarak röppennek elő a házikóból, és messzire szállnak az égen.

– Várjatok meg! – kurjant utánuk. – Elfáradtam. A vér elnehezíti szárnyaimat, csak lépésben tudok haladni.

De a madárraj már messze jár.

Reszket a csend a sivatag szélén. Árkokban fiatal fiúk várják a madarak érkezését. A kezükben puska, tekintetük az égre irányítva. Amikor aztán megjelennek az égen a madarak, kezdetét veszi a vadászat. Éles dörrenések rázzák a világot.

– Mennyi, mennyi nászajándék! – ujjonganak a fiúk, amikor zsákba gyűjtik a sok-sok tetemet. Majd tábort ütnek, és el is fogyasztanak néhány zsákmányállatot a táncoló tűz mellett ülve.

Hosszú hónapok óta tart a vadászat. Hogy izgulhatnak már értük az otthoniak. A fiúk lefekvéshez készülődnek, vacognak az éjszakától. A fejük alá tett magazinokból aprócska meztelen nők másznak elő, és hozzájuk bújnak, hogy felmelegítsék őket. Mellbimbójukat vacogó ajkaik közé dugják. Csókot lehelnek homlokukra, felfedezik testüket. Így vészeli át a magányos fiúk a hosszú éjszakát, hogy aztán reggel végre elinduljanak haza.

A koponyacsontok összenéznek. Az emlékek érintkezésénél keltekező résekbe törött tükörszilánkok fészkelik be magukat. A fiúk álmukban ajtókat látnak, de hiába is próbálnak bejutni rajtuk, meggyulladnak a kilincsek. A felcsapó lángok leperzselik kezükről az aprócska szőrszálakat.

Felvirrad a nap. A horizont vonalán egyensúlyozó fény kimossa a testekből a sóhajtásokat.

Egy szomjan halt angyal fekszik a sivatagban. A döglött ló hátára ülve halt meg, úgy fest, mint aki az évszázadokon keresztül próbált utazni.

A sivatag szélén férfiakat alkot egy fiatal boszorkány. Megformálja a homokot, és felsorakoznak a homokemberek.

– Majd elfelejtettem a heréiteket – így kuncog a boszorkány.

Ekkor két hatalmas kősziklát köt a nyakukba, majd útjukra engedí az immár kész embereket. Azok pedig menetelnek a sivatagban, de a szikláik lépésről lépésre egyre nehezebbek, meg kell állniuk pihenni, ha folytatni akarják az utat. A sivatag tündérei pedig így kacagnak a férfiakon: – Ti csak a heréitekre tudtok gondolni, mi? Folyton csak a tőkeitekre!

A fiúk pedig hazafelé tartanak. Maguk után húzzák a madarakkal teli zsákokat. Hosszú vércsíkot hagynak maguk után.

– A sivatagban boszorkányok és tündérek laknak – mondta az anyjuk, amikor útnak indította őket. – Madár képében keringenek a pusztaság fölött. Vigyázatok, nehogy boszorkányt lőjjetek, mert átkot hoz a fejetekre!

A sivatag boszorkányai. Akik meggyűjtják a kilincseket, akik kilopják a szemekből a lelket. Akik kavicsba zárják a tekintetet, akik kitapintják a fiatal álmokat. Akik beköltöznek a lovakba, és belülről összegubancolják a beleket.

Most egy ilyen boszorkány kerülgeti a fiúk menetét vijjogó keselyű képében.

– Micsoda nászajándék lesz ebből! – kiált az egyikük, azzal máris vállhoz rántja a puskáját, és még mielőtt a többiek megállíthatnák, útjára indítja a golyót. A madár a homokba csapódik.

– Te hülye! – sikolt a többi. – Ez boszorkány, nem tündér! Ez boszorkány!

A földre hullt madár fiatal, fekete hajú asszonnyá változik, és a fiúkhoz lép. Azok reszketve néznek rá.

– Melyikőtök lőtt le? – szegezi nekik a kérdést, de a fiúk nem szólnak egy szót sem. – Megkímélem a többieket, nekem csak az a fiú kell, aki lelőtt. De ha nem adjátok ki, mindőtökkel végzek.

A fiú, aki útjára indította a golyót erre előlép: – Én voltam.

Több se kell a boszorkánynak, hatalmas keselyűvé változik ismét, és felkapja a fiút, hogy aztán a sivatag közepére repítse. Ott visszaváltozik nővé, és hosszan szeretkezik a fiúval. A fiú aztán mély álomba zuhan a szeretkezés után, és amikor felébred, angyalszárnyakat fedez fel a hátán. Próbálgatja a szárnyait, de repülni nem tud, csak csüngenek a hátáról ezek a hatalmas tollas koloncok, megnehezítve a járását. Így bolyong aztán a sivatagban,

járva örült köreit, melyek egyre csak szűkülnek. Kínozza a szomszomság.

A többi fiú eközben hazaérkezik. Szerelmes lányok várják őket a folyóban állva, készen az esküvői ceremóniára. A fiúk ledobálják a ruháikat, és a folyóba állnak, ahol átnyújtják kedveseiknek a lelőtt madarakat. A madarak sebeiből még egy-egy csepp vér kicsöppen, halk csöppenéssel a folyóba hullva...

Eközben a sivatagban valahol egy angyallá változott fiú fekszik a napon. A lélek lassan kiszáll cserepes ajkai közül, fölötte egy keringő keselyű csak erre vár, hogy röptében kaphassa el a felröppenő életet. A fiú szemeit fekete legyek dongják. Kedvesére gondol, aki most egyedül áll a folyóban, hiába is vár vőlegényére, hiába is vár nászajándékra. Csak áll ott, térdig a folyóban az örökkelválóságig. Lábujjai görcsösen kaparják a folyó több millió éves kavicsait.

A nyakba akasztott kövek végül a mélységbe rántják a világban vándorlókat. A madáretetőkből egyszer elfogy az élelem, a szárnyakat pedig elnehezíti a vér.

A kezdet magánya végül megmelegszik a végzet fényénél.

– Bárcsak tudnék repülni – hagyja el az utolsó kívánság a fiú száját. A kívánsággal együtt a lélek aprócska verébként kiröppen fogai közül. A keselyű pedig utána veti magát.

Ég-gyújtó

A sivatagi áldozóhely húgy és vérbúze betölti a vándorok orrát, csontos marokkal szorítja össze tüdejüket. (Birkakoponyák fehér szigetei körülötte, bordák semmi fölött ívelő hídjai.)

– Az Úrnak kedves illatú ez – biztatják egymást a szakállas férfiak, befogva orrlyukaikat, ahogy elhaladnak mellette, és tovább lökdösik maguk előtt a tehetetlen fiatal fiút és lányt. A szerelem megakasztott harangrugója. Fogpiszkálók a madarak szárnyában: a tűző nap alatt végtelen, hőségtől reszkető sivatag, akár egy kiterített szőnyeg. A talpakra tapadó sárga szemcséken gurul a menet egy egészen másik veszejtő hely felé, ahol nem a birkákat szokták feláldozni Istenüknek.

– Vérök rajta! Vérök rajta! – kántálják. Kifröccsenő nyáluk a földre hullva sisteregni kezd.

Délutánra oda is érnek, egy sziklás kis mező, a szerzte heverő kövek egyike-másika még barnállik a rászáradt vértől. A fiatal lány szóltanul nézi őket hosszú szempillái alatt, barna hajáról cseppekben hull az izzadság sajtó lábujjaira. Mellette így kiabál a megkötözött kezű tizenöt éves fiú: – Nem csináltam semmit, hagyjatok! Még csak nem is szeretem! Hülye kis fruska! Nem csináltam semmit, esküszöm az égre!

– És ne esküdjetek hamisan az én nevemre, mert megfertőzteted a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr – figyelmezteti az egyik szakállas férfi. Szavait szétcincálják az égen keringő keselyűk. – Tagadod tán, hogy meghágtad?

A fiú kirázza az arcából göndör haját, sötét tekintetét a férfiéba fúrja, és megismétli: – Nem is szeretem!

Valaki arcul csapja, és közli vele: – Nem is épp ez volt a kérdés, te hülye! Egyébként meg kár lenne tagadni, egymás karjaiban akadtak rátok, pucérok voltatok mind a ketten. Mózes törvényei szerint...

(És a szavakat szétcincálják a keselyűk.) A lány még mindig a köveket nézi mereven. Tegnap este ezekkel a szikladarabokkal álmodott. Hatalmas, szőrös kezek hajították felé. Úgy törtek szét, akár a tojások, és galambok bújtak elő belőlük, amikor bőréhez értek. A madarak nyomban az égnek rugaszkodtak, és hurrogva repültek át a sivatag fölött.

– De bizony ám, hogy pucérok voltak! – erősíti meg gyorsan az apa az elhangzottakat, majd fel is kap rögtön egy követ, hogy a fiúhoz vágja szemtelenségéért. Egy másik férfi megérinti a követ szorongató hatalmas markot, és türelemre inti. Az apa szemei valósággal reszketnek bozontos szemöldöke alatt.

A galambok szárnytollai gyufaszálak. Ahogy repülnek, végighúzzák őket az égen, amitől azok rögtön lángra kapnak, és a lángok beleharapnak a felhőkbe. Tűzbe borul az ég. Végtelen lángtenger.

– Nem tehetek róla! – fogja immár könyörgőre a fiú. – Ő csábított el, hát mégis mit tehettem volna? Hosszú hajával csiklandozta az arcom, kacsingatott rám... Aztán tegnap este...

– Ez nem tud beszélni? – (Valaki vállon böki a lányt.) – Hé, te? Nem tudsz beszélni?

– Túl vagyunk már ezen, emberek! – zárja le a dolgot az apa, leengedve követ szorongató kezét. – Eleget beszéltek már, mi pedig meghoztuk az ítéletet, mit ér a további faggatózás?

– Csak a fiú – szól közbe egy idős férfi. – Csak a fiú beszélt még, a lány egy szót sem szólt, mikor kérdeztük! Ez a lány tud egyáltalán beszélni?

– Tud, tud... – Bizonytalanodik el az apa. – Hé! – (Csettint az ujjával a lány arca előtt.) – Mondj már valamit, az Isten szerelmére, vagy esküszöm az Égre... Szóalj meg!

Kukorékolni kezd egy kavics, valaki odébb rúgja. A lány szemében szappanos víz.

– Azért hallgat, mert tudja, hogy igazat mondok! – bizonygatja a fiú. – Elcsábított, gonosz varázslatokat mormolt az orra alatt, a szemében vörös buborékok pukkantak szét, mintha a Sátán bögött volna a tekintete mögött! Kénszagú volt a lehelete!

– Igaz ez?

Távol madarak fetrengenek a homokban. A begyük teli nehéz kavicsokkal, az húzta le őket. Próbálnak elrugaszkodni, de mindannyiszor visszazuttyannak a homokba. Körülöttük éhes sivatagi róka sündörög: pofájából csöpög a nyál. Könyvlapok egy kaktusz tuskéire húzva. Mérföldekekkel odébb egy vajúdo asszony terpesztett lábai közül kavicsok potyognak egy alá tartott vödörbe.

– Miközben beléhatoltam, világított a szeme! – folytatja az elbeszélését a fiú, akinek erre máris eloldják köteleit a férfiak. – Próbáltam felállni, kiszökni alóla, de a combjai nem eresztettek!

Füst szállt ki az orrán... Füst! Szarvai voltak, amin karóra húzott egerek rángatóztak... És, és...

Elképedt mormogás a válasz, a férfiak összedugják a fejüket és úgy puszognak egy darabig.

– Jól van, fiú, gondolhattuk volna, hogy a lányt megszállta valami, gyerünk, kapj fel egy követ, és állj be te is a sorba! Férfimunka következik!

A fiúnak ezt nem kell kétszer mondani. Már is a szikladarabok között válogat, melyik lenne a legmegfelelőbb. A többi férfi is leterdepel, és megindul a harc a legszebb, vagy épp a legélesebb kövekért. Egymásra licitálnak:

– Neked adom ezt a jó kis sziklarepeszt fél aranyért! – ajánl-gatja az egyik, majd odatartja a lány arcához, hogy lássák, milyen megfelelő a mérete: – Pont akkora, mint a szeme. Aki ügyesen dob, úgy üti ki vele a szemét, hogy a kavics viszont benne marad!

– Ez egy gyönyörűűű darab, alighanem Isten a saját kezével formálta ilyenre... Áldott! Áldott! – (Megcsókolja a szikladarabot.)

– Egy arany!

– Két arany!

– Nekem ugyan nem kell, hoztam én hazuról! Nem fogok ezek között kutatni, amikor otthon ezt már az Úr megáldotta nekem! Kecskévérben fürdettem, legyilkolt borjúhús alatt tároltam, a vérrel együtt belé szállt Istenünk minden áldott szeretete! (Áldott! Áldott!)

A homokóra széttörik. A kifolyó szemcsékből születik a sivatag. Tegnap... Az éj ragadós, fekete massa. A tűz fényében sárgán ugráló arc pedig a fiúé: – Szeretlek! – vallja be a lánynak, mosolya gyűrődés az angyalok szárnyán, a szeme reszket, csillog. A lány gyöngye kezét a lábai közé húzza. Ujjai alatt valósággal lüktet a dudor. – Hadd töltsen veled az éjszakát! Könyörgöm! Apa nem fogja megtudni! – kéri a fiú.

– Apa mindig mindent megtud... – sóhajt a lány, de a kezét képtelen elvenni onnan, le arról a dudorról. Érti a fiú szívverését rajta keresztül.

Nyögések. Egy kislány zsineget köt egy galamb lábára, és szalad vele végig a sivatagon. – Apa, apa, fogtam egy angyalt, látod? (Véres tollcsomó, a kővel leütött madár, még dobog a szíve, ha az ember hozzáérinti az ujját, érezni, és nedves... Izzadságszag. Ondószag. Vérszag.)

Semmi pihék, kavicsok kacsáznak egy tó felszínén. Az emlékezet körfodrai.

A délután vásznát perzselő nap.

– Mivel a fiút rútul félrevezette ez a kis bestia, őt illeti az első dobás! – jelenti ki az apa, és ezzel mindenki egyet is ért. Izzadt kezeikben már ott forognak a kövek, minden készen áll. A fiú le-töri az izzadságot homlokáról. A lányt közben letérdeltetik néhány méterre.

– Most se szólsz semmit? – kérdezi még meg az apja. – Még beszélhetsz! Kérj bocsánatot az öcsédtől! Amiért így félrevezetted, és talán a Mindenható is megbocsájtja bűnödöt!

A lány ekkor ránéz az apjára. Az apjukra. Majd a körülötte álló férfiakra emeli tekintetét, hosszú szakállaikra, amikről könnyként pereg az izzadság. Szóra nyitja a száját, mire csönd borul a gyülekezetre. Füleiket hegyezik, várják, hogy mit készül mondani, de végül egy hangot sem ad ki, csupán a nyelvcsöve ugrál le és fel, mintha valami irtózatosan nagyot próbálna feltornászni a torkán. Hirtelen egy galamb dugja elő a fejét a lány száradt ajkai közül. Idegesen forgatja a fejét egy darabig, majd egyre több kerül napvilágra a madárból. A férfiak mozdulatlanul nézik, a szemükben a hitetlenség szikrái.

Hamarosan kiröppen a galamb a lány torkából, és nekirugaskodik a horizontnak. A lány pedig holtan esik össze az elrepülő madár árnyékában.

– Ott menekül! Ott szövik! – kiáltja el magát a fiú, majd megrendíti karját, és a kavicsot a madár felé hajítja, de az célt téveszt. Ezen a többi férfi is felbuzdul, sorra hajítják el köveiket, de a lövedékek elhúznak a galamb mellett. Kavicsok kacsáznak az égi tó felszínén. Csak állnak, tétlenül, bután a férfiak, néznek az eltűnő madár után. Majd iszonyatos rosszullet tör rájuk. A földre guggolnak, és apró kavicsokat kezdenek felöklendezni.

Majd egyre nagyobbakat. (Szebbeket, élesebbeket, egy arany, két arany!) A gyomrukából felszakadó kődarabok kitörik a fogaikat, véres szilánkjai a szakállukba ragadnak, ahogy kiokádják őket.

Leszáll a sötétség. A távolban egy döglött sivatagi róka fekszik. Felpuffadt hasa az ég felé néz, belőle fojtott galambhurrogás hangja szűrődik elő. Mögötte egy hatalmas kaktusz áll. Tüskéi égő gyufaszálak, megvilágítják az éjszakát.

Folyó-sorok

-1-

Felfelé igyekszel azon a sekély vizű folyón, alattad az évezredek során gömbbé csiszolódott kövek, éles sziklából faragott selymes kavicsok simítják végig pikkelyes hasad.

Mennyi inger! Úszóid más úszókba fonódnak egy-egy pillanatra, s egy szép lelkű elbeszélő bizonyára kézfogásként, érintésként, talán egyenest simogatásként hivatkozna ezekre a véletlenszerű súrlódásokra, melyek a rajban vándorlás kikerülhetetlen velejárói; valójában inkább bosszantóak, semmint gyöngédek és kívánatosak ezek az „érintések”. Üres szemeidből megvetés, vagy harag villanna ilyenkor, ha nem lennél eredendően érzéketlen és végtelenül üres.

Halként persze nincs mit átgondolni. Csupán az érzés fénymásolatának elkenődött formái bontakoznak ki egyetlen törekeny pillanatra, valahol a koponyacsont mögött, majd elhal ez is, pont úgy, igen pont úgy, mint a falnak koppanó, a fénytől fellelkesült molylepké, amely drótlábait az ég felé vádlón emelve fekszik végül a hátára a betonon, és nem marad más, csupán a raj lüktetése, a szikrákat pattintó súrlódás, a soha-vége folyó kavics szőnyegre fektetve. És a koponyád. És a kopoltyúd. Lassú mozgással szűri át a víz szürkeségét, színek után kutatva.

A szürkeség persze végül vörösbe csap át. Szemed a tükör, amely értelmezés nélkül veri vissza a körülötted lévő úrben szondaként lebegő húscafátokat.

Leszakadt uszonyok súrlódása; megint csak az a halovány lenyomat-bosszankodás sikamlós testeden belül, és voltaképp emiatt már észre sem veszed, ahogy lecsapnak rád a folyó feletti képtelen világban várakozó medvék vérfoltos mancsai.

Miközben a karmok beléd vájnak, már némi értetlenséget, és némi valós, létező haragot érzel. Lehulló pikkelyeidet siratod, melyek a vízbe hullva kerek kövecskékké változnak; reszkető oszlopokká, amik egyszer minden bizonnyal összedőlnek majd a folyó irdatlan súlya alatt.

A folyó mellett gyermekeket keresztelnek. Egy meztelen öreg férfi áll a sodrásban, hosszú szakála mohaként lebeg körülötte a vízben. A fiúk pedig reszketve ácsorognak kinn a parton, meztelenül a szélben, s várják, hogy a férfi végre szólítsa őket.

De a férfi rezzenéstelen arccal néz rájuk a vízből – láthatóan élvezi a helyzetet, hogy egyedül az ő szava vethet véget a sorakozók vacogásának. A szél hűvös, érzi ő is az arcán, a víz ellenben kellemes, a déli nap felmelegítette némileg, s nem húlt le teljesen még így késő délutánra sem.

Poszeidón vagyok – gondolja. – Minden vizek ura; én döntök róla, kit és mikor oldoznak fel végül a habok. Én vagyok a hullám, amely kimossa a gyermeki lélekből a gonoszt, a megváltást csakis nálam kereshetitek.

Ahogy telik az idő, a férfi lassan belátja, hogy a próbatétel – mivelhogy időközben ezt a kifogást találta a késleltetésre – túl soká kezd húzódni. Szólítja hát a legidősebb gyermeket, egy tizenöt éves fiút. Az pedig a folyóba lép. Közeledik. Testét egyre magasabban lepi el a folyékony szürkeség. Talpa kavicsokon gurul. Ágyéka körül sötét, de gyér mohaként lengedezik a szőr.

A férfihoz érkeve annak kezei a vállára fonódnak. A szakáll mögül rekedtes hang tör elő: – Bűneidet most kimossa belőled a víz.

És a fiú talán felelne, de ekkor a két kéz ellenkezést nem tűrven a víz alá nyomja. Az pedig elmerül: a hangok elhalnak, felváltja a végtelen csend, s a fényeket magába szippantja a színtelenség. A fiú szemei nyitva. Csak és kizárólag a hínárként lebegő szakállat látja, amely teljesen körülöleli őt, magába szippantja, elnyeli, hogy aztán soha többé ne engedje a felszínre. A folyó a szakáll. A szakáll a folyó. Végtelen, szürke, az évszázadok bűneit, a nagy- és dédapák bűneit mossa, szitálja. A szakáll a folyó – és a gyermek már nem bírja tovább a felé csápként nyújtózó szőrszálak rémisztő látványát, s a képtelen igazságot, amely megfogalmazódni készült koponyaacsontja mögött. Hallá változik és kicsusszan az öreg kezei közül. A szakállas rémülten kapkod csak utána, persze mindhiába. A fiú immár messzi jár, elméjéből buborék-gömbökként szakadnak ki a gondolatok, az érzések, és levált pikkelyként marad hátul, valahol egészen hátul a lelke.

Talán fennakad a férfi szakállán, mit érdeklí őt, egyedül a folyóra összpontosít már, s nincs is túl nehéz dolga: érzi, ahogy minden uszonycsapással ürül, fejét egyre inkább betölti az úr hidege.

Hamarosan már rajban feszeng, de oda sem figyel társaira. A folyó végén maga Isten vár rá – ezt ugyan nem tudja, de valahol érzi, igenis érzi, hogy ezért igyekszik úgy előre. Minden szürke, majd lassan minden vörösre vált. A vörös, a vörös talán Isten színe.

–3–

És az alkotót végül kivetik magából az ég habjai. Óriási pikkelyes halként verdes most a parton összegyűlt emberek lábánál, levegő-alamiznáért könyörögve kopoltyúival.

Az emberek elborzadva rugdossák csak az Alkotót, vagy épp nevetnek tehetetlenségén, s már tervezik, mihez kezdjenek a váratlanul az ölükbe hullt irdatlan hússal.

– Ez alighanem az ég ajándéka a ma esti esküvőre – szólal meg az egyikük szakálla mögöl, a többiek pedig helyeselnek: – Csak az lehet! Az égiek ajándéka!

És már vezetik is elő az ifjú párt: a vőlegény arcán mosoly, a menyasszony lesüti csak tekintetét, s olykor-olykor félrenéz, tekintete ilyenkor ködbe vész; az ajka lebiggyen, mint aki valami ősi titokra jön rá, egy megfoghatatlan érzés fénymásolatának elkenődött formáit bogozza ki. Ilyenkor talán úgy érzi, meg sem kellett volna születnie.

Szinte észre sem veszi, ahogy a ceremónia lezajlik, már csak akkor eszmél, amikor útra kelnek: egy aprócska tutajon állva lovagolják a hullámokat – ő, és a férje, aki a tutaj kapitánya. A lábuknál különös nászajándékként az óriási hal tátogja ki a lelkét.

A part még látható: Isten veletek!-et kiabál épp a násznép, a lány tekintetéből pedig minden megtett méterrel kopik a fény. Szemei gömbölyű kavicsokká változnak üregükben.

Sáskaszakáll

A madarak a város fölé repülve meghajigálják a járókelőket tojásaikkal: a földön szétpuukkanó és szilánkokra törő fehér tojás-héjak mögül zöld színű sáskák özönlenek elő, sötét rajba állva kergetik végig az embereket az utcákon. Elérkezett hát a végítélet – úgy, ahogyan azt a próféta is megjósolta, amikor foltos, szakadt ruháiban keresztül botladozott a városon, hosszú, fekete szakállával felsöpörve a város ezer éves szemetét. Elhajított zacskók zörögtek a szakáll alatt, fel és fel nem használt buszjegyek. Sörös üvegek csörömpölése, a cigaretta csikkek hangtalan tovább gördülése. A szakáll mindent felsöpört, és a szakáll mélyén valahol ott volt ez a száj, amely köpte, egyre csak köpte a szavakat a városlakókra:

– Érkezik a világvége! – mondta a rekedt hang. – Rovarak gyülekeznek a horizont vonalán túl, készen rá, hogy aprócska tű lábaikkal széthordják a téglákat, hogy kövekként bontsák le, amit oly hosszú idő alatt felépítettünk, s aminek már úgy elfogadtuk a létezését, aminek oly természetesnek vettük közegét, hogy tulajdonképp már fel se figyelünk rá: világot alkottunk! Ennek a világnak közeleg vége, emberek! Ássatok hát gödrot, öntsetek beléje meszet és irány a medence! Másszatok tojásba, görgessétek egymást fészkekbe, s hagyjátok, hadd ücsörögjenek rajtatok a madarak! Csakis az újjászületés hozhat feledést, s adhat némi erőt, hogy ismét a kövekkel játszatok! Emberek!

De hát a városlakók egy szavát sem hitték: ollókkal szaladtak akkor az utcára, hogy levágják, örökre szétcincálják azt az óriási szakállat, amely végigsöpörte a sikátorokat északról dél felé haladva. A nap fénye álmosan csillan ezeken az ollókon. Lefogták a prófétát, és levágták a szakállát. Amikor a földre hulltak a fekete szőrszálak, a távolban madarak kezdtek hurrogásba.

A próféta végül arcszörzetétől megfosztva rohant messzire ebből a városból, hisz ez volt a legrosszabb, ami csak történhetett vele: szakálla nélkül egyetlen szót sem szólhatott már, minden tudása és próféciaja a levágott szőrszálak között tanyázott. Már felkötnie sem volt mire magát. Még fiatal korában elhatározta, hogy hosszú szakállat növeszt, ami mindig ott lesz neki, amiben hordozza majd tudását, és amelyre végül felköthetni magát, ha túl

sok lesz már az élet – de ezt is elvették tőle. A városlakók pedig emberi bábut gyúrtak a sok levágott szőrből, és a főtéren máglyára vetették. A házak fölött gonosz szellemként hömpölygő fekete füst; a perzselt szőr orrfacsaró illata, amint messzi tájakra száll.

– Örök életünk lesz! – kiabálja a polgármester egy mikrofonba. – Emberek! Mi itt sosem halunk meg! A világ csak pörög és pörög, mint valami bűgőcsiga, de sosem állhat meg! Járkáljatok csak az utcákon, ahogy eddig is tettétek, hiszen tudjátok, mi pörgetjük ezt az átkozott bolygót lábunkkal! Sétáljunk, és minden rendben lesz! Egyetlen szakáll sem veheti el tőlünk életünket!

Az épületek sáncán túl készülődő éjszaka. Egy palást hull alá az égből; lassan, akár egy őszi falevél, beteríti a puszta földet. Apró állatok mozgolódása a fekete vászon alatt, majd néhány csőr, amint kibukkan a textília alól, felszakítva azt. Madarak hajtának ki a földből, a puszta melletti villanyoszlopokon gyülekeznek, aprócska testüket hatalmas tojások domborítják belülről. A tojásokból pedig rovarszárnyak zöngése szűrődik elő.

Milyen gyorsan képes véget érni a világ: az éhes sáskák – valószínűleg a világ kezdete óta éheztek már szegény párák – azonnal rávetették magukat az emberekre, és voltaképp néhány pillanat alatt csontig rágták a húst róluk. Valaki sikolyra nyitja a száját, de máris azt veszi észre, hogy a torka teli van ezekkel az izgó-mozgó zöld rovarokkal, furakodnak a gyomrába, és belülről zabálják magukat kifelé. Még csak vér sincs sehol: csáprágóik éhesen nyelnek el minden cseppet. És amikor nem maradt már ember, maradtak épületek: a kis férgeknek ezzel már nehezebb dolguk volt. Egész nap a fogyó falakon tanyázva rágták a vakolatot, a téglákat, míg porrá nem zúzódott minden ház, míg el nem fújta a feltámadó szél a maradványokat. Egyetlen nap alatt véget ért tehát a világ, maradt a puszta, s a pusztában álló ostoba próféta, aki a szakálla nélkül mindebből már semmit sem értett. Figyelte csak a távolból a pusztulást, szemeiben a tenger alatti rákok csöppnyi értelmével, és bár haloványan érzékelte, hogy valami fontosat kellene mondania ebben a minden bizonytalanságos pillanatban, képtelen volt akár egy szót is megfogalmazni.

A rovarok végül mind a tehetetlen próféta köré gyűltek, és az arcára szállva hosszú szakállt képeztek az állán. Ameddig a próféta ellátott, ez a hosszú, végtelen zöld szakáll terült el, szálai jól

lakottan fészkelődő sáskák, picike gyomrukban minden város-
lakkóval és a várossal. Szemeibe lassan ismét értelem költözött, és
végtelen boldogság kerítette hatalmába: ilyen hosszú szakálla
még sohasem volt; alighanem körbe éri az egész planétát.

– Végre van mire felkötnöm magam! – szakadt ki belőle, s a
bolygó ekkor örökre megállt forogni.

Négy évszak

Tavaszi

A réten idős asszony kullog: ősz hajával játszik a tavaszi szél, reszkető markából virágmagvakat potyogtat a zöld fűszálak közé. Ahogy egy mag földet ér, egyből kék és fehér színű virágok bújnak elő a talajból, kinyújtóztatva zöld szárukat a nap sugarai felé. De az idős asszony rá sem néz már ezekre a virágokra, csak tipeg tovább, szórva egyre a magvakat, melyek látszólag sosem fognak el a zsebéből, s szürke tekintete az előtte húzódó végtelen mezőt pásztázza.

Mögötte – mintha csak csipegető madarak követnék – egy szerelmes pár andalog. A fiú valahányszor egy virágot lát, lehajol érte, kitépi a földből és átnyújtja a párjának. A lány minden szálát mosollyal és csókkal köszön meg, így járnak be szép lassan a hatalmas rétet, sok-sok csókot váltva, az egyre hízó csokorral. Ám egyszer csak eltűnnek a zöld fűből kinőtt virágok: a fiú értetlen arccal néz a lányra, az pedig vissza rá, tanácstalanok, mint akik nyomot vesztek.

Rossz érzés keríti őket hatalmába, s hamarosan egy koporsót pillantanak meg a fűvön messze előttük feküdni. Közelebb érve már látják a benne fekvő idős asszonyt, arca mozdulatlan és békés, ősz haját meg-meglibbenti a gyöngéd tavaszi szél. A lány lehajtott fejjel lép hozzá, s a kezében lévő felgyűlt nagy csokor virágot a halott mellkasára helyezi. Keserű sírásba kezd, miközben a párja szorosan öleli: könnyei a fűszálak közé potyognak, ahol egyből mocorgás támad, és valami sárga, tökszerű nő ki a földből. Ahogy a fiú és a lány közelebb lépnek hozzá, világossá válik, hogy valójában nem tököt látnak, hanem egy csecsemő sima fejét. Miközben a két szerelmes térdre ereszkedik, és elkezdik kiásni a földből a gyermeket, az győzedelmesen felsír, hangját messzi tájakra röpíti a szél.

Nyár

Hőségtől reszket a levegő. A kiszáradt tó medrében – a víz voltaképp néhány óra leforgása alatt párolgott el innen – egy

meztelen fiú sétál, hátán egy hatalmas nádból font kosárral, amely majdhogynem akkora, mint ő maga. A gyermek testéről csatakokban folyik az izzadtság, meztelen talpa mély üregeket hagy a száradó iszapban, s valahányszor egy haldokló halat lát – némelyik még mindig levegőért kapkod szájával, nyitogatva kopolyút, míg a többi feladta rég a küzdelmet, s üveges szemmel fekszik csak a földön, a szája sarkán kicsorgatva lelkét – lehajol, és a kosárba teszi az állatot.

Ahogy körbejárja a medret, lassan összegyűjti az összes iszapba fúródott halat, melyek úgy csillannak meg a napon, mintha csak elszórt ezüstdarabkák lennének. Amikor végre teli a kosár, elindul haza: kimászik a partra, és a tó melletti házhoz siet, félig ájultan már a borzasztó hőségtől.

Mielőtt a házba lépne, megpróbálja letopogni meztelen talpáról a felszedett sarat. Onnan, ahol már rászáradt fiatal bőrére, porként leperereg, lábujjai között viszont még mindig nedvesen cuppog az iszap. Nem törődik már ezzel, tudja jól, hogy sietnie kell, szalad hát a hálószobába, ahol édesanyja meztelenül fekszik a paplanon, kiterülve a hátán, levegő után kapkodva, s borzongás fut végig a gyermeken, amikor felismeri, hogy a nő tekintete egyre üvegesebb.

A fiú letveti hátáról a táskát, és elkezd az édesanyja testére pakolni a haldokló halakat. Ahogy az asszony bőre a még nedves halak testéhez ér, szinte egyetlen pillanat alatt felocsúdik. Mosolyogva ül fel az ágyban, testéről lehullnak a rápakolt halak, s a földön vergődnek tovább, kiszáradva az asszonnyal történt öleléstől és a testükre tapadó portól.

A nő szorosan átöleli a gyermekét, belefúrva arcát a fiatal testről csöpögő izzadtságba, a fiú pedig felkacag, és örömmel öleli vissza az édesanyját.

De ekkor különös szédülés fogja el: érzi, ahogy megállíthatatlanul, örületes sebességgel szárad ki a teste, mintha csak az anyja szívná ki belőle a nedvességet. Ajka néma sikolyra nyílik, majd céltalan tátozásba kezd, de a nő, a nő nem ereszti, ujjai gyöngéden a gyermek nyakán játszanak, ahol néhány különös vágat – mint papír ejtette sebek – rajzolódnak ki. Már-már észlelhető a mozgásuk: nyílnak és csukódnak: a gyermek drága, alakuló kopolyú a levegőből törnének falatot.

Ősz

A szőlősben egy kislány épp a fűrtökről szedegeti a szemeket, és nagy élvezettel falja a lilás színű gyümölcsöt, s talán bizony fel sem tűnik neki, hogy minden egyes szem szőlő – ha közelebről megnézzük – egy valaha élt őse arcára hasonlít: dédapák és ükanyák fájdalomba gyűrődő, sikoltó feje tűnik el a fogak között, kiáltásuk alig kivehető, mintha csak egy bogár zizegne, nem több, s nem is tartanak soká, sorra elhallgatnak, ahogy kipukkannak a gömbök a fiatal szájbán. A kislány szép tiszta ruhájával mit sem törődve, törölgeti a szoknyája szélével az arcán lefolyó vörös színű édes levet.

Ahogy így falatozik, egyszer csak vidám sikongatásra lesz figyelmes a lugas másik végéből. Kíváncsisága elcsalja az érett gyümölcszemektől, és aprócska lábain megindul a lárma irányába. Odaér; kilesve a levelek közül látja, hogy a kert ezen végében már lezajlott a szüretelés: egy hatalmas taposóban egymás derekát átölelő kamasz lányok nevetgélnek és tapossák puha talpukkal a szőlőből a levet, magasra, valósággal az égig emelve fehér térdüket. A kislány azonban látja azt is, amit ezek a siheder lányok nem láthatnak: a szomszédos bokorban fiatal fiúk térdepelnek letolt nadrággal, meredező vesszővel, és lesnek rájuk. Tekintetükben éhség villan, ahogy a le és fel ugráló melleket figyelik. A fiúk ajkáról úgy folyik a nyál, mintha csak maguk is szőlőt ettek volna.

A kislány kezei reszketni kezdenek, ahogy az ugrándozó melletket nézi, s ujjai önkéntelenül is saját mellkasához érnek. Irigysége végül haragba csap át, és amilyen gyorsan csak képes rá kicsinyke lábaival, elszalad, messzi maga mögött hagyva a sikongató lányokat és a bokorban térdeplő fiúkat. Ahogy szalad így át a lugason, vadul csapkod: sorra tépi le a szőlőfűrtöket az ágakról, és hajigálja szanaszét a földön.

Nekem talán sose nő ki a mellem! Soha! – gondolja keserűen, és mintha a távrolól jövő kacagások is ezeket a szavakat formálnák. Ó, talán nem is kacagás, inkább nyögés ez már, a fiúk alighanem bemászhattak a taposóba, a taposóból pedig valóságos forrásként tör elő oldalt a vörös színű lé, mintha csak a világot elárasztani kész vértenger születne.

TÉL

A gyerekek a város terén állnak, akárcsak ha ponyvát feszítenének ki, kezükben tartják egy tó kerek jegét. A befagyott tavat – melyen a szüleik korcsolyáznak körbe-körbe kacagva – már alig bírja gyöngécske kezük, de azért mosolyognak, ahogy csak tőlük telik, szemükkel intenek a vidám felnőttek felé, akik láthatóan mindenről megfeledkezve hasítják a jeget, pörögnek egymás körül, rá sem hederítve semmire.

Az egyik apa végül mégis lenéz a jégre, és az áttetsző hús anyagon át megpillantja a fiát, aki könnyörögve néz felfelé rá.

Hogy megnőtt ez a gyerek! – gondolja, s némi büszkeség suhan át a lelkén, ahogy felméri fia gyermeki vonásokat egyre inkább hanyagoló, férfiasodó arcát, s a megjelenő aprócska szőrszálakat ott az orra alatt. Micsoda bajusz lesz ez néhány év múlva, álmélikodik.

Ám ekkor halk reccsenéssel egy repedés jelenik meg a jégen, látszólag valahol a gyermek szeme alatt. Mintha csak az első ránc született volna meg a kisfiú arcán.

Térfélcseré

A szőlőprésbe belehullt egy pár gumicsizma – senki sem érti, hogyan. Talán az ósdi lőrés lehetett a tettes, minekutána békepipával kínálta a trükkös maffiózókat. A baj megtörtént, megromlott a must, ami nem egy alkalommal volt már tanúja, hogy a lázadásról valaki, aki illetéktelen, leemelte a kupakot.

Hiába, mindegyik kapuőr más irányért felelős...

Most igeragozás akadályozza a fókabél forgatását, s csak a túlfejlett padlízán a megmondhatója, hogy a kényszerű verzió puffadás-e a feltornyozott feladatok szörfjén. A kúr, mindenesetre születésétől fogva bolond; lassítja a villanyóra pörgését, még ha az zöld akváriumokat is szór a felkent nyomorúságok közé.

A fedetlenség egy parafenomén enervált sápadtságával tiltakozik ellene...

Oktalanok

Botjára támaszkodva, tarisznyákat okád a hatujjú ember. Agyat zabolázó peteérés a délelőtt, s a csibefasírtok az utcán, a lelátókon gyülekeznek. S a tarisznyák jósolnak: – Nemsokára a szürcsölés retesze fog a párkányokra könyökölni.

A tengeri szivacsok pánikiszonya a fövenyig ér. Az arborétum felfedi a gerillaháborúk kilétét, s a csökkent képességű töltény-hüvelyek majd rókalyukat növesztenek, onnan nyújtogatják decibeljeiket!

A csibefasírtok a fejüket rázzák:

– Nem!

– Nem!

Ekkor a ketchupos dobozok a hűtőszekrényben nagy ovációban törnek ki és zsonglörködésbe kezdenek. Vad csimpaszkodások, kaparászások... Egy férfi megkeresi a zaj forrását. Kinyitja a hűtőszekrény ajtaját, amin hegesedésnek indult ujjak sorjáznak elő. Még magához sem tér meglepetéséből, amikor a felesége berobban a konyhába, s az egyik kihúzott fiókból étkezési alkalmatlóságokat hajigál a férfi fejéhez. Kanalak, villák puffannak a falakon is.

A férfi nem győzi kapkodni a fejét és az égvilágon semmit se ért.

– Mi a baj? – kérdezi.

– A cipzár felhasadt! – az asszony keze motollaként dolgozik.

– A cipzár felhasadt, s a sivár kontaktlencse kibolyhosodott az almák pillérein!

A férfi simogatást akar kezdeményezni, ám az asszony hisztérikusan elhárítja. – Hagyjál!

De ezzel még koránt sincs vége: a tömeg kinn felhördül, a csibefasírtok leugrálnak a lelátókról, az utcán csoportok képződnek, súgnak-búgnak, végül összetömörülnek egy megtermett alak körül.

– Törjétek el, morzsoljátok szét mind a tizenkét ujját! – hangzik zabolátlanul. S győzelmi mámorukban végrehajtják az ítéletet. A táltos üvölt, szentséget, közben senki sem veszi észre, amint meteorisztikus kacsok nyúlnak le az égből.

Hirtelen minden elcsitul és mindenki lehiggad: a meteorok immár sűrűn záporoznak... A kiokádott tarisznyák zarándoklatot hirdetnek, ki-ki a maga módján.

Szanszára

A nádvágónak a holdeső elől sikerült behúzódnia a szétterített ponyva alá. Puhány holdlabdacskok voltak ezek, a teríték könnyedén felfogta őket. A kacagógerle, amit tapadókorongos puskával hiába is célozgattak az őslakosok, rúgókat kóstolgatott a torkán át – errefelé bőnek számított a rúgók termése.

A migrációs szándék csökkenni látszott. Csak a papi ellátások késtek. Tanácstalan grimaszok rendszete volt a smár..

A Kuc-Kuc szigeten szárnyas rapszodiák csiklandozták a bennszülöttek hónalját.

– Kuc-kuc, kuc-kuc – élvezkedtek.

A partvonalat elérte az emeletnyi magas flotta. A korlátjáig ki-merészkedett az egyöntetűen fekete frakkot viselő zenészcsoport, a vállukon hegedűvel. S mielőtt még bárki is felkérdezkedhetett volna a fedélzetre, rázendítettek egy közismert gyászindulóra.

– Na, ez sem az angyalok harsonája volt. Várhatok én a feltámadásra! – jegyezte meg Raymond és mint már annyiszor, most is legyintett. Síkos kígyók tekergőztek a talpai alatt.

– Mert mindig íveket fog át a szemtelenkedés – az áldozati búzahalom közepében éji mászógyakorlatát végezte a gumibot. A bútorok reccsenésébe néha belevegyült a viszketés.

– A frissen elvágott köldökzsinór vajatában ma reggel piros sál villantott! Ez bizony rossz ómen!

De Raymond csak ment, mendegélt a tiltott ösvényeken, nem törődve az erdei szellem intelmével. Meg is lett az eredménye: az amazonok ráuszították háziasított méheiket, mert bokáig csüngő olvasója fel mert pattanni egy közönséges nyeregpre. Előtte azonban ablakok villámgyors lerohanása, vagyis féktelen terror röpítette szét kívánatosan szép háza falait.

– Ilyen az üszkösödés is... – szép kis rikácsolás lehengerli a megfaggyúzott diplomaosztót.

A nádvágó, szegényesen berendezett konyhája előtt víg falatozásba kezdett. Majd, mint aki megbolondult, lenyúzta a még forró nyársról a kígyótetemet, az megelevenedett, a tűz, amit korábban gyújtott, megadta magát a végzetnek, az elhamvadt gallyak helyébe új ágak nőttek, ezeket a nádvágó gondosan visszaillesztette a helyükre. A fák sebe beforrt.

– A csodatévő vesszők elvesztik varázsserejüket, ha a cibere ráun az osztozkodásra... Az erőterek kioltják egymást, s a szerződések felbontására irányuló késztetések gomolygást színlelnek. – a Kuc-Kuc sziget úgy elkapta előle a modellfotókat, akárha a fagy-laltjába akart volna belenyalni.

Valaki odavarázsolta szelepekhez a tankolást, s a kubista sisaknak nem illett levennie a szemét az utána sóvárgó fétisekről. Kéjesen nyújtózkodni kezdett, amíg a bírák el nem hártottak minden szervet az erényes kukák felől. A hangyaboly mellett kihúzott szögesdrót megelégtelte a csillók állandó hajladozását. A belső hangok számára rendszeresített aranygyapjú beletörődve a veszteségébe, megszólalt.

– Otthonom szivaccsá változott.

Vég nélküli futógyakorlat felmentette a nádvágót a trágyagörgetés kötelessége alól. Erre ő mesélni kezdett titokzatos ékszerablásairól...

– Pech a faforgács állandó csatlósa, s a megmacskásodott derék a kútból is kihúzható.

Ösztönösen tudni vélte, hogy az irodákban meghibásodtak a sokszorosítógépek, mivel megkettőzve látta régmúlt balesete színhelyét.

–2–

Csendes könyörgés bujkált a műanyag kampói tekintetében, miközben egy patakon feküdt keresztben méhcsípésektől felpuffadt teste. A migrációs szándék ismét csökkenni látszott. A halál-tusát kiszuppolta a felvezető nyílás, ami jókedvűből sikoltozott.

– Igen, a főveg tiszteletlenségnek vette, hogy nászútját megzavarták a csapzott dióbelek. De hát ki bírná kivetoválni a nyúlszáj öklét? A teátrális mozdulatok karambolja...

Hamvakból gyémánt, egy rejtett üregből megint csak támadásba lendültek a szárnyas rapszódiaák. Még a holdeső sem irritálta őket. Az emberek a földön fetrengtek és nem bírták abbahagyni a nevetést.

Törött nyelvcsont felidézte a makrancosságot, s aludni tért a léhűtő lakk hanyagul megvetett ágyába. A kacagógerle, elvesztve józanságát, lebecskázott egy fa tetejéről. Rúgók röppentek szerzetét fölrepedt begyéből.

A hirtelenjében megkordult gyomrok felélték a fél Univerzumot.

E cselekmény volt a kényelmetlen piccs szántsándékkal előidézett plezúrja...

Üstökösleander

Ima a celebek túlélési esélyéért. Egy zsák posztó és a karkörzés plexije fabrikálni kezd a borzongástúrán.

– Azt hittem, ha időben bekötöm az infúziót, az oltár szintetizátort erősít a göbre – a gajdolás érezhetően csalódott.

A labor egyedüli királya konténereket fal, az osztályozódás mantrája leleplezi a rojtolódást.

– A réti sas béketúróbb a timsónál.

– S ahol a lajhárok büdösek, ott konok terv nem terem.

Ha dramatizálni akarnám a helyzetet, azt is mondhatnám; a lihegésen kívül nevekkel van kitömve a szalmabábu törzse... Megtorlatlanul hagyni a sértéseket, rádudálni egy szabálytalanul közlekedő pupillára, felesleges kimutatásokat készíteni a szemmel verésről. Megróni a lágyrészek eltakarítóját, az álmofejtést.

– Ahol a villámok fickándoznak, ott kísértő nem terem.

– Ott a szikraeső palántái halálra gázolják a gátszakadást.

Kelepcébe ki csalja az orgánomot, ezt a fel-felbúgó természetes vizenyőt? Ki az, aki kilúgozza a plágiumot? Habzsolni nemtetszést, miközben szőrösök, ha találkoznak, odavész a gittegyelet?

Bátor tervre vall: a megújult étlap által favorizált bankett megszervezése, valamint leképezése.

Bátor tervre vall: megfogni a fickándozó villámot, amikor válltöméses igyekezetet a kulcsszó gerjeszt...

– Néhány másodpercig még forog a nyakörv, aztán a komposztáló felfedi kipingálása történetét! – a leszállított tetű ordonárén viselkedik.

Ez természetes folyamat, mint ahogy a sátor elé feszített pokróc is ismerőse a nyársnak.

Néma kitüremkedések, ostorozzátok az orvoslást! Nem hiába való a munkátok, a potroh néhányat kaccant és abbahagyja. S a visszatérő – ne feledjétek – mindig ravaszabb a billentyűcserénél...

Ki mond igazat és ki nem?

A színpadsüllyesztő zsinór, ami egy bokor alól leskelődik?

Vagy aki a madonnát kiássa a törmelékből?

– A karkörzés plexije fáradtabb mindenkinél – dohog a termetes vizenyő. – Amíg ti a karcsúság kérdésével voltatok elfoglalva, sajnálatos módon exitált a békalencse.

Azt hittem, ha időben... Létezik-e idő? Vagy a menüsor összehajtotta szalvéta az, ami ripakodással szaporodik?

Egy bizonyos: a háborús mozgolódásoktól tartó céltételezés nem passzol a hemzsegéshez, s a réti sas megveti a kínzócsölpöz köztött incselkedés báriumát...

– Hívjon már valaki egy taxit, mielőtt a tank mérőónja fúzióra lép a palettával! – aggodalmaskodik a kísértő. – Félő, hogy elbukik a terminál, s a dörrenés okozta stadion elemi érdekei a végtelemben vesznek.

Mindenki vegye le a szokásos mintát az esküről, s a konténeerek falóját a csigalépcsősorra felvigye.

Valódi ikon fűrészel ott rutint a profit reményében...

Harcos csákó: felvigyázó és a könyörgések meghallgattatnak.

– Vannak felszarvazott csatornák, s fókuszált lelkenedezések. Az osztályozódás mantráját nem elégítheti ki a gátszakadás, s valamennyi krokodilszakértő egyöntetű véleménye szerint a vörös fólia ipari kém – figyelmeztet az illuzionista.

A torpedót kikezdő kátránycsík, a gyorsírást hallózó szeszély söréttel átlótt. Lásd: kipingálásom történetét.

– Én beszédre bírtam a sikálót, és megpörgettem benne a kezekeket! – hőzöng a sátor elé feszített pokróc.

Bizony, így van ez. Öblögetni ráérsz akkor is, ha kiderül: a zavart tapasz bogyója filozofikus dóm.

Korábbi, valamint új leletek, vegyetek részt a borzongástúrán, amit egy szalmabábu írt ki!

A kométák kiröhögik ezt a képtelen kezdeményezést...

A billog

A csizió elcsúszik egy csákón.

Befordított atlasz a nyálkával bevont atrocitás, dudorok trónolnak oldalán. Az alázat csendélete buktakukacokat óhajt csapra verni. Hírlánc sodorta nyírség a magatehetetlen zavar, amit az ülőke idéz elő.

– Aki megnyalja a szája szélét, az nyalánkságokat rak a szerzés kicsöngetett rigóbegyibe! – a szalszázás túlságosan is jól ismeri az indián szellemeket.

– A mécs héja hibás, mert a humor megjelölte fogasának a póriasságot! – fejezi ki ellenkező álláspontját a rovátka...

– Ha én lennék a vasalnivaló helyében, nem hagynám a laszszóm maradékát a büntett helyszínén – fúzi hozzá az ülőke. A meggyantázott csuklopánt a pajzs mögötti győzködés üres dómja.

A fallal labdázó kapcsolat szigorú böjtöt ír elő a biccentésnek. Divatosra rágott kóc szégyenfal elé állítja az átkverte protéziseket bökdöső nimbuszt.

– A kötelék az kötelék – szép eséllyel a recitálás a megnyert csaták konzervnyitójának a bizonyítványát állítja ki. A köpeny, mely ügyeletes, nem mentes némi túlzástól: – Rózsafüzért vagdosok hozzád, te túlkorosan elkántált betűkolosszus!

A koszrétegek alól kibúvó nyavalyák őrei nem erőltetik a fecségést, így az ülőke is lehiggad. Beteges aljnövényzet rója a köreit, s kacsintás öreg perzsája az összhang. Látni, amint a bőröndök megelevenednek és útra kelnek a poggyászmegőrzőbe.

A cirádák értekezése messze meghaladja polárosok csörtevéltását.

– Idegördül, odagördül a szív, mert kóborolni jó dolog – vakantja az ösztökével viselő.

Női gyászhuszár korhadt koporsókon nyargal, s félelemkeltőn rázendít: – Leckeírás közben nem illik magára hagyni a nikotintapaszt!

Valaki felül a halálos ágyán és a csillárokra mutogat. – A kábítószert rabjai ismerik a Behemótot!

Az ülőke ettől a kijelentéstől teljesen lebénul, vagyis idegenvezető lesz a példák árjában.

A retorikailag tisztességtelen szándékok, amint szikrák pattognak a búbjukon s a kézelő, ami előbúvik rejtekhelyéről az első kutyavonításra. Mitől enyhülne meg a kolostor arckifejezése, hacsak attól nem, hogy lassított az iram?

– Akit megszállnak a jószívűség tündérei, mind elfűjják az óvatosságot! – süteményreceptek állnak tótágast, az áthasadt drapériájú dinamikába távolról jövők becsempészik a szurkálást, s a csatárlánc övezte gázcsonk még hezitálni mer.

– Méltósága roncsait megőrizve a rokonszenv voks, avagy kócos-e az import a neologizmusok kitalálásától? Az ülőke felcsattan: – Micsoda motivációk buknak el a szeleburdisággal jutalmazott káosz premierjében! Mit kezdjek veled te szögesdrót, a szagos fű ágyasa, mire jók a te feneketlen álmaid? Csak keselyűlenyomat a város, a kezét fogod, ha akasztják, hát született-e jámborabb kalkulátor, mint az én kukorékolásom?

– Zárdába az ilyen szavakkal! Vért sose csűrő tekebábuk a megmondhatóí, mikor vizeltétek utoljára le a pedikűröst.

Egy csalán, ami kineveti a díszelnököt. Egy csalán, ami meglepetést szerez az ótvárnak, mi fiaimat sújtja. Egy meztelen szobor látványa, s a vékony desszert kihalásra ítéli a múzeumi belépőt.

– Aki nagyon hű, az megtagadtatik! – a folyamatos pattogású enteriőr kenetteljességekkel sasszézik, míg csak a könnyen hámló makrancos árnyalat ki nem teszi a szűrét...

A kalkulátor

Szétszakítani a hamut. A rövidlábú felturbózta szolárium. Felhajtás a gubók körül. Leszámítva a torlaszokat, csikorog a duci-ság.

– Úgy hevernek körülöttünk a zsörtölődő indián irkafirkák, mint a delejezett paszulykarók! – a flúgos katona sokkos állapotban érzi magát. S a színek nélkül tündöklő fejszámolás nem más, mint fogolytábornak öltözött, melák szívtipró.

– Az a sínpár, az a sínpár gördülékenyebb az ökölnél – a csíra mindent megtesz, hogy szakszerűen tárolja a piócat a lombikban. A hajlatok pontosan tudják, hová kell elhelyezni a páfrányokat.

Ez bizony reménykeltő.

– Édelgés ide, édelgés oda, a klónok bejegyzése szerint az ösztrogéntapasz mellénybe döfött fűszer – a tollfelvásárló hittanórákba ütközik.

A didergés iránti teljes közönynek sikerül megmenteni a fazet-tát. A zöldségfélék helyesírási hibái elinalnak a kopasz bloghoz, mely inaktívvá válik. Nyelvkiharapási társasjáték indul, élesre állítva a tölteléket. A flúgos katona forrón átöleli a barométert.

– Szinte minden nap találkozom a tengerparton heverő, száradó kagylóhéjakkal – a pipaszurkáló mócsingnak ábrándosan megnyúlik a képe. Az elfajult remegés tonnaszámra issza a kőolajat. Ennek nyomán a józan kivágás beköltözik a szenilis üveggyöngy horkanásaiba.

– A harmadfokú égések trillái megbabonázzák a masszív kom-bájnt.

– A tapadó rizs belázasodott kötőfékje pedig átevickél a kri-zantémon – jelenti be a sínpár. Amik mellől nem tágit soha, az a fölszívódás ereklyéje és a fátum...

Mit lehet tenni, ha valaki törpecsillag lesz megint? Kotnyeles-e a szabódó paszulykaró, ha beleavatkozik a dallamosan suhogó léptekbe?

– Itt a mutáns, itt a mutáns! – toporzékol a melák szívtipró. – Hamvasszunk-e zsörtölődő indián irkafirkát? Vagy fogadjuk el, hogy a rövidlábú felturbózta szolárium egyenest a paranoid bolygóról érkezett közénk?

Szakszerűen tárolni a görgőket a malomban, átkutatni az ünnep ülepét és nem találni nála utolsó sakkhúzást, felmenteni a torlaszokat a kötelmek alól.

– Téved, ha azt hiszi, a linkelés nem rúdugró – világosítja fel az ösztrogéntapaszt a korántsem tapadó rizs.

S bár csak a kontúrját látom a cikázó szemöldöknek, tapasztalatból tudom, hogy a vastagabb csomók szútrát kóstolgatnak...

Elhelyezési perek, mire jó, ha csikorog a duciság? S a gördülékeny sín pár, ami felívelteti a legyezőhorgot? Tudomásul venni, hogy itt a mutáns, nem könnyű feladat. Am azt se felejtjük el, hogy a vaskondérok cipelő birizgálás szépreménytel bálnaellést rúg a számvevőszéknek.

A flúgos katona beszámíthatatlanul vicsorog: – Hát ezért gürölkötem én, hogy a paranoid bolygóról hulljanak elem kemény válpapjaim? A belázasodott kötőfék felveszi listájára a pipaszurkáló mócsingot, s dobáljanak bár bazalttal, őszülésem így is úgy is leigazza a nótót.

– Létezik egy kód, amivel semlegesíteni lehet a harmadfokú égési sebek kárpitját – a karantén nem képes utolérni a fertőző gócot. A savas alabástrom kicsiny lesz újra, ugye, pengeélen táncoló rügy? Mit őrzöl ezután? A vihar tolmácsának fakopáncsait? Pattogzó mocanárait a sután evezőnek...?

– Megrémíteni a csírát?

– Hány defekt tesz ki egy szenilis üveggyöngyöt? – vakkantja a pulzár, a szörnyű hírek kohója. A szellemlények birodalmában a rákoknak nem kell hátrafelé tolatniuk... Ez akár mellplasztikák készítésének is felfogható.

– Nehogy elhiggyétek, amit ez itt összezagyvál! – méltatlankodik a színek nélkül tündöklő fejszámolás.

A gereblye pálfordulása megegyezik a savas alabástromok követeléseivel, ez vitathatatlan; de beavatkozni a már száradó, korallszínű felületbe, ha már minden idegszálával tiltakozik a blog a citromok ellen? Ki látott még ilyet?

– Te élesre állított töltelék, húzd meg végre a demarkációs vonalat, különben süketté válunk mindannyian! – teszi hozzá rémülten.

– Csoda szórakoztató a detektív munka, ha a saroglyák határolta térség nyalánk reccsenés – az a pár áthidaló javaslat a legminimálisabb esztétikai normákat is láncre veri. – A fejsze nélküli

áhhíhatnak galoppozni támad kedve a statisztikailag pontatlan felszíni tégésen. Az eskü vállatónak végső nyughelye strapabíró duzzanat.

– Itt a mutáns, itt a mutáns! – rikkantja a tengeralattjáró, ami épp ebben a minutumban kezdi el mélymerülését a duciságba.

A parókák erre fel bedobozolják a gejrírt...

A termosztát

Az imágó ütemsorompót nyom a kezembe.

Megszállottjai az adrenalinnak, talán ti megértitek, miért mond minden ígéretes ajánlatra nemet...

A fütty levélcserepe radírt torzít, a hiányjelekben bővelkedő horkolás nárciszokra ront. A kék tintába mártott madárcsőr-hegy kriminalisztikai szakértő: felelős a korrodálásért. Az ellentmondások felrobbant petárdagyárára egy homokszemcsékkel eltorlaszolt alagút vigyáz.

– A műkönnyeket senki ne tekintse a sajátjának! – figyelmeztet az ütemsorompó.

A tejszerű emlékezés horgonyt horgonyhoz présel.

– Ne szakítsd ki a kártyát a bizalomból! – csillag üregesít lőtt sebet az elforgatott dobtárig.

Immár a hörgők hálósákja rázkódik rettenetesen, s keleti bölcseleteket gyűjt szenvedélyesen a pizsamás játék borostája.

– A kedvezmények megnyirbálása, a lőporteszt még nem bizonyítják, hogy a frissesség mártír – a mag ügyfélszolgálatára árva koronákat alkalmaz...

Metánfényezés idomítja az ízletes ostyát, embercsempész rétes hamarabb kihűl, ha a tájolóknak hosszú nyarat jósolnak.

A rekesz megakadályozza az ajándékozást, önvédelmi reflexét egy kötélcsomóra bízva.

– Hát melyik klán tagja vagyok én? A homároké? A sorköteleseké? – kesereg az imágó.

– Egy marék parázs, ami nem alszik ki egy marékban, kialszik kettőben! – üzeni messziről egy mocsárba hulló hajtincs. És valóban: a hamvadó liliom fejtetőre áll a sárga köpések vázájában, s zöldpont, igen, zöldpont lesz az aktualitások mélye.

Zuhogó csermely borzongó bőre előkészület egy hátmasz-százra, s a kő a kertnek komoly, férfias jelleget ad.

– Vadóc kistanyák felé megdőlt forgalom, gyűjtsd fel az avaron gunnyadó szerepkört! – uszít a leminősített skandalum. Az dzsungelszőkevény abroncs megváltoztatja a szemhéj rezdüléseit, a közös súlyok hatástalanítják a bandzsa delejt. Lásd, alattomosan kúszó szerveink a nedvszívó vidámparkban, és nincs esély rá, hogy a madárcsőr-hegy elforgatott dobtárrá változzon.

Nyársat bökdös az esélylatolgotó, madárúton a szakszerű rögzítés.

– Köszönöm, sárkányok, hogy kihúztátok a beleimet! – kikönyörgött beöntés a vallásalapítók klímaberendezése, levágott fülcimpájú nyakék torkoskodik a sózott húsú teknőnél.

– Itt vagyunk mindannyian... A felépített vár egyetlen, örökös gesztusa, a tél, ami ripacsikra-lerakó, a tobzódás, ami nehezen küzd meg az árnyékok orgiájával.

Törvényünk rendje igazabb tőlünk, de nem szabad egyetlen szombatunk se.

Ki szarvazta fel a potyautas zötykölődését? Ki nyúzta meg a pattintott kőkorszak centrumát?

Tó ringat lemondó krisztusokat, s klikkesedés közelget: a navigálás kristálygömbje savanyú, gyémánt alá folyik a megméretetés, csak a fütty higanyzála időtlenkedik folyton a városlakókkal, akik hátrakapkodják a fejüket.

Vak imák zúgása bökkenő, a tömörített láz kiömlött tintába gázol, fillérek csörgése és kullancstermő tőkék dűnéi verik föl a vasúti csomópontokat.

– Ha a tél ripacsikra-lerakó, a rekesz miért akadályozza meg, a rétes mihamarabb kihűljön? – sokszor onnan zúdulnak ránk századok, ahonnan az embercsempész köhintés füstölögve kimerészkedik.

– Kínzószerek, kínzószerek, eleve hiányoztok a várbörtönökből, s még ti állítjátok, hogy télen a legnehezebb a hóembernek, mert répaorra megnyúlik, akár a lép lidérce?! Igaz, a haladás szolgáltatásban felhígul a forrónyom. Ezért arra kérlek benneteket: ritkán mossatok arcot is, mert a sok fecsegésből egyszer csak kifogy a szusz, s a homárok azték stílust gombolyítanak a függelemsértéseitekből...

Hepilógus

és íme V. Elemér!
a tévémeleg fény
többnapos üvegborostát
simogat asztalán,
panelpaplan alá szellentve
most összes terve,
mind idegen és ő
csikkeket amputál a
hamutál süni hátából,
szesztiszta mámor zápor
üti homlokát a konyhalokál
egyedültenyészetében,
mert a péntekleves
ma különösen elfőtt
felnőtté lenni,
de sebjaj tojások!
– vebkementegeetőzik –
majd meghálok valakivel
a nagy világhágón!

Fotelország

lenézők plakarata fénylik
felnézők felett

egy falka készülék és
szélesre rövidülő üzenetek
plazmaszerájba csempészett
életei vagyunk
orgazmusok orvgazdái és
kalkulált katarzis
művérőületben alantas
utolsó pillanatok

míg a fiókban sárga legyek
köpik a zálogkutyák vonyítását

szárnyukat kellene tépni
de ma mindenki gyenge hozzá

Lélekkurva

már megint a tavasztorzó utcáin
vagyok hormontoporgó helyi
ismerve a hozzám lépő lélekkurva
ótvarait
üresen ugató
alamizsnáit követelve tenyészik alám
üzenet képen ötven sebet összepárvza
a léghasáb köztünkárvaságában

hamar ostyám lesz és gyors tranzakt
után órákig motoszkál nyelvemen
az üvegszemcsés szorzatzamat
ami mi vagyunk

Rám mosolygott a kedves

pixeldenevérek csipogó hajbanfürdése
távoli ideférékzések vigasza
ez a zshivajos érzéspatak
melyen keresztül oly biztosan
lehet szeretni téged
egészen a kékhalál markáig
és a rebooton túl
:)

Applause

holnap más lesz

kidobom a sarokba döglött
vasárnap délutánok szagát
és összeseprem a dohányszemcsékké
vedlett részeg mértéket

egzotikus füstölőt veszek
melynek illata bölcs keleti
mosoly lesz a szoba levegőjében

letörlöm poros arcom
a laptop képernyőjéről
tisztá szavakkal lesz tele
friss e-mail fiókom

padlóra vetett kopott
ruháim megélnék
újonnan választott kedvenc
tévéműsorom pixelfényeitől

applause
együtt kacag velem a tapsgép

Etúd

a mögöttes zajpazart békévé köpte
a hegy, a békává ma is felhúz,
de csak oldalt, öntelt nyakkendő
szuvasság most nem liheg körém
csak libegő méretnyi távot
fenünk a semmi város és a
délután között
itt már nem turkál bennünk
a kíncsöves katódsugár,
tudom kissé avított fröccsel
kezemben utolérni a napot
és egy gyufa lobbanásán
sercegtetni a lélekcsikland
füstjét, de hibbanásunk
az iderejtett etúd kellemes
tüsténtje,
barátom

Másösszeg

fénytrakta keresztül a függönyön és
unalmas plazma göröngyös sugárzása
a szoba pasztellkalandjain

kihűl a délelőtt a pizzásdobozban
az elme mozdulatlan túri

csak a csontok melankolizálnak
csak a húsom rágja szárazon saját
hirtelenvesztett zamatát

ujjaim műanyag gombokon csavarognak
én nem tartom a lépést

néhány órája átlényegültem
másösszeg sípolássá

1

messze. Isten felé.
talpamig merül a fagy.
harangzúgás vonszolja
magát varjúcsőr tépésektől
betegen, a torony felől.
károgásnyomok a falon.
a templom hitbe burkolózik.
a hit templomba burkolózik.
hátamon imái.
eretnek minden mozdulat,
lépteim mégis meztelenné tesznek.
köddagály lép át a házakon.
magam mögé pillantok.
horizont nincs.
utolsó lábnyomom
első létezésem

(K)egység

rozsdafelhők tépkedését hallom
a békétlen szempillákon, egy alom
megbánástárlat felett haladva
homoksínú lépésáram vagyok
és veletek együtt automatizálok
(dehogynem)esküt, hogy soha többé,
szétterpeszti magát az ünnep,
ennyi jó embert!
ülepedik a só az arcokon
és csonka tükrök aratnak
szolid eszme egyenleteket,
most pléhdobozokba osztottuk a ránk
lesőt (jó hogy itt volt)
hogy vonyít...
míg mi bölcspenészt majszolunk
egymás bicskáján

szerény tucatnyűvők

Lakmusz

tudom egy-egy szeretlek mint
a körúti pultok lesepert
vándorlása az éjszakában
úgy érkezett meg hozzád
néhanapján és barna deszkáin
könyökölt kemény sóhajom

most tiszta vagyok
szavaim felkészültek régen
elmondott titkaimra

friss leheletemből itatnálak
téged magam elé
vissza erre a kisimult papírvilágra
de a lakmusz halott és közömbös
túlságosan tiszta vagyok

2xxx

az idő véges horizontján
géphajnalok dübörögnek fel az égre
olajos sugarakat csöpögtetve
Babel gödrének mélyére, ahol a szorgos
szénfejű, dróttestű munkások alatt
beszakad a pokol lélekhártya
mennyezete, melyre
génuszok genetikáját rajzolja
magányos dicsőségében
egy életre kelt áramkör
kócos szerelembe bonyolódva
a lehulló végső évezreddel, kinek
bőrét fémharmat cserzi és
véres gyászmisét síkítanak felette
tehetetlen századok

A bányalovak

a bányalovak szénzamat melankóliát
nyerítenek
vasfröccsös vödrukbe régi kamatyok után
kajtatva egymás óriás sohalegelőin
meséket mondva az
ezerkilencszázvalahányas
szekér estről a kitömött állatfüleknek
hogy amikor igen büszkén őzgidák közt
vonultak de jajj a Rubiconban elestek
és Pákozdt rájuk tört suta bonyolultságával
Montgomery meg nem értett oroszul
ezért patasajtot akart csikarni
Majakovszkij
belőlük egy orwelli félóraban és
csak texasi ovisoknak sikerült előrángatni
őket a kacajos plázaarborétumok
terasz mellékéből amikor kafkaszérumos
labdalicitet követtek el a Wembley
gyógy-gyepén mert ez jött divatba kicsit

Kaland

a tudat száraz idegmetszése
pályára áll körülöttem
az ösztönök is elhidegülnek
semmi tanult semmi ősi
csak valami itt lévő
én
reinkarnál oda-vissza
bennem
a tőrbeccalt világegyetem
egyetlen molekula a gyomromban
robbanva terjed szét
tágulok
becsapva

Forró város

itt hagyom ezt a lelakott nyarat
a szélcsend bénította levegőben
ragadt karmákat
és a bőrömrre tapadt várost
a muszájszerelmekké lett
utcákat ahol verseim kóborolnak
elhagyom őket is
olcsó gondolatkorcsok
múzsáim arcai is az útszélre vetve
csavargók koszos körmeit cirógatják
szelíd pilláik

egy homlokomról csorgó verejtékcsepp
magával sodorja az előttem lévő
távolságot és helyét délibákkal
borítja be

a napba nőtt országutak
és autópályák felé
nem indulhatok

az olvadó vonatsínek nyakamon
tekergőznek
nem visznek innen

kiút kell
átlélegezni magam az épületeken túlra
de csak hó szökik le tüdőmbe
fojtó cementgyötrés telít
múzsák kacaja
csavargók szájalma
forró város lakik száraz nyelvemen

valahol a szél hús tavat fodroz rajtam

A művészet halála

üres füzetlapok fogócskáznak egy kihalt sikátorban,
 egy hajléktalan kukák mögül figyel a különös keringőt.
 rég feledett írások, soha be nem fejezett novellák kísértetei
 az alkonyatban. halottak mind.
 egy firkász golyóstollával egyenes vonalat vés a csuklójára,
 s most vörös tintát okád a karja.
 egy rendező felakasztja magát a kamerából kitépett celluloid
 szalagra,
 torkán képkockából szőtt filmcsillag fénylő mosolya,
 aki egy ócska forgatókönyvről lefeszegedett betűket nyel le,
 drága borral öblítve minden nyeletet
 (az a,r,s,f kampóihoz két korty is kell),
 kádjában fekvé az arcát melegítő reflektorfényre koncentráll,
 mit még itthon is érez,
 míg hatni nem kezd a betűkbe zárt keserű méreg:
 egy magányos forgatókönyvíró szétdúlt családi élete.
 egy tenyérrel lefeszített élet-vonal.
 stabil kis zsinég.
 volt, aki erre akasztotta fel magát.
 vásznon végigcsorgó lélek az ablakon rázuhogó fényben,
 egy festő, aki önarcképet fest, majd tűzre veti a képet, és
 maga is vele porlad.
 keramikus formálgatja a szívét, kiégeti, majd darabokra zúzza
 egy kövön.
 a grafikus aktot rajzol:
 ceruzával feszegeti le a modellről a ruhát,
 majd a bőrt és a húst.
 kottalapokról lemászó fekete bogarak falják fel a zenészt,
 sikolya egyetlen hangjegy, műértők őrült serege rohan
 a nyomába,
 szájukból varangy ragadós, hosszú nyelve lóg
 (és van aki erre akasztotta fel magát).
 az építész egyetlen ceruzavonással összedönti a várost.
 az író épp felismeri, hogy csak a kampós betűkkel foghat
 múzsát
 ... r , a , s , f , j , á , c ...

a kifogott múzsák a sarokban vergődnek;
testükről ezüst pikkelyek válnak le,
ez lesz a költők mindenkori fizetsége.
minden művész boldogsága elfért a tenyeremben!
– kiált fel a levágott karú hajléktalan,
– amikor voltak még kezeim, csodaszép verseket írtam!
a versek a körmeim alatt laktak, csak csettintennem kellett,
és máris voltak rímek.

amott egy csepp tinta a sarokban,
egy költő sebéből cseppenhetett ki.
vers formálódik a cseppből,
s nekiindul megkeresni a művészet halálát.

nem tudja miért.

A próbatétel

Különös karaván botorkál a sivatagban. Elöl köntösben férfi lépked, hosszú szakála leng a forró szélben. Gyeplő a kezében, a gyeplő végén áldozati bárány kullog, melynek száját bőrszj szorítja össze. Az állat hátán aprócska fiú ül, a rábizott kés élén megmecsillan a sivatagi nap.

Hosszú az út, a próba útja. A fiúnak úgy tűnik, örökkévalóság óta vannak rajta. Szörnyű éhség gyötri. A gyomra megállás nélkül korog, hallja apjának gyomorkorgását is, aki már rég nem törődik ezekkel a böjti kényelmetlenségekkel, gondolataiban most is Istene előtt áldoz.

A gyermek nem bírja tovább, késével vékony szelet húst nyese a lépkedő állatból. A bárány fájdalmasan nyüszög, de hangosan bégetni képtelen a száját szorító szj miatt.

Haladnak tovább a sivatag közepén fekvő lapos, áldozati kő felé. A kisfiú szája vértől vöröslik, patakokban folyik végig sóványka felsőtestén, miközben falatokat harap ki a friss, nyers húsból. A bárány egyre bizonytalanabban lépked, mélyvörös vonalat húz maga után a homokban.

A fiú elég nagy már ahhoz, hogy tudja, az életét kockáztatja. Apja kérlelhetetlen, ha isteni áldozatról van szó. Ha az állat nem bírja ki a szikláig, képes lesz őt fektetni az áldozati kőre, hogy az Istennek ígért élő áldozatot felmutathassa. Éhségét mégis képtelen legyűrni, újabb falatokat nyese ki a bárányból, amely talán máris összeroskadna, ha az apa nem rángatná a cél felé.

Talán nem is létezik az a kő – nyugtatja magát a fiú. – Talán ez egy olyan út, amelynek sosem lesz vége. Éhes vagyok. Ki kell elégítenem az éhségem.

A bárányban pislákol még az élet, amikor a fiú úgy érzi, sikerült elúznie az éhségét. De most újabb érzés kínozza. Talán még az előbbi éhségnél is rosszabb, mardosóbb. Ezt az érzést nem tudja semmivel elúzni. Hogy végérvényesen, menthetetlenül elbukta a próbát.

Az édesanya elkészül a vacsorával. A sült bárány már az asztalon. Telnek a percek, az asszony csak ül az asztalnál, fél szemmel a nyitott bejárati ajtót figyeli, és arra gondol, hogy férje és fia idejekorán indultak a sivatagi útnak, tehát hamarosan haza is kell térniük. Alighanem farkaséhesek lesznek. Telnek az órák, a bárány lassan kihűl. Fájdalmasan korog a nő gyomra, vágyakozva ránéz az asztalon heverő húsrá. Nem tud ellenállni a kísértésnek, aprócska falatokat kezd lecsipegetni a csontokról, épp csak anynyit, hogy ne legyen feltűnő a hiány. Hamarosan belefeledkezik a falatozásba, a terítőn halomba gyűlik a lecsupaszított csont. Szeme közben újra és újra a bejárati ajtó felé vándorol, bűntudat csillan meg benne, a szíve ilyenkor gyorsabban és hangosabban ver, de nem törődik vele. Egy idő után azonban képtelen elviselni a nyitott ajtó látványát. Feláll, odasiet és ráfordítja a kulcsot, hogy nyugodtan folytathassa a lakomát.

Az asztalra hajigált csontok egy gyermek csontvázává állnak össze.

A vadász és a lányka

Egy erdőben alvó lánnyal közösül a vadász.
A lány azt álmodja közben, hogy őzsuta, akit vadász üldöz,
a lába között hatalmas füstölgő mordállal.
A lány döbbsen figyelni hónapokig növekvő hasát,
senki nem tudja mi lehet a baj.
Tíz hónap múlva életet ad egy őzgidának,
golyókkal a testében.
Furcsa tumorok – mondja rájuk az orvos,
miután alig néhány nap alatt újra nőnek az őzben
az eltávolított lövedékek.
Néhány műtét után már ki sem operálja őket.
A golyók a vitrinbe kerülnek.
A sebesült őz csak nézte hatalmas fekete szemeivel az anyját,
aki könnyes szemmel szoptatta,
folyton arra az erdei rémálomra gondolva,
amikor a vadász megerőszkolta.
A gida néha felsír.
A sebek elfertőződtek.
A lány szülei gondolták megölik az őzet,
és feldarabolva, a romlott részeket gondosan kivágva,
konyhakész adagokba porciózva,
alaposan befűszerezve mélyhűtőbe rakják.
Mozdulatlan éjszakában a lány hátulról öleli az őzet,
figyeli a hold becsorgó fényében a haldokló állat
ziháló lélegzését.
A konyhában késeket fennek.
Az erdő távolából idehallatszik egy vadászkürt hangja.
A lány felsír.
Hónapok óta először.
Sírásától felrobbannak az őz testében a puska golyók.
A vitrinben lévő gránátként csapódnak ki,
halálra sebezve az anyát.
A nyomukban keletkezett tűz
beleolvastja a késeket a fenő kezébe.

Szerelmi tócsák

-1-

Alul folyó, felül a híd, és a hídon – rezzenéstelen arccal, mégis, a száj-szegletben mintha a tegnap esti mosolyok kísértetei boylonganának – áll egy lány: haját lágy szellő cirógatja, kék tekintete pedig valósággal feloldódik a lábai előtt hömpölygő szürke vízben, mely akár a szőnyeg, terül el előtte. A lány most papír-csónakokat hajtogat, és egymás után dobálja őket a hullámok közé. Micsoda kis flotta! Papírhajók csorognak most a horizont felé, a lány fehér zsebkendővel integet, s ajkáról leszakított csók-kokat dobál utánuk.

Messze távolodik a híd, csak a hullámok loccsanása hallatszik és a gyermeksírás, amely a folyó felett afféle felhőként lebeg. Mert ha közelebről megnézzük ezeket a kis papírhajókat, apró csecsemőket látunk a fedélzetükön: kis hurkás babákat, amint a hátukon fekvé bömbölnek, rázzák tömzsi kis végtagjaikat az ég felé, szájukból pedig lélekként gomolyog elő a világfájdalom. Ostoba egy tréfa! Valaki aprócska papírcsákókat nyomott titokban a kis kapitányok fejébe, mintha csak elkeseredettségükön gúnyolódna.

A tenyéryni papírhajócskák, fedélzetükön az ujjnyi kis csecsemőkkel, lassan eltűnnek már a horizont választó-vonalán, talán a világ szélére érnek, s lezuhannak a mélybe, hogy elnyelje őket az örök sötétség. A folyó oly kegyetlen, de egyben oly kiszámítható is: zuhatagokat, megannyi örvényt és éhes halakat gördít a kis utazók elébe.

Mindeközben – messze hátul – a lány még mindig a hídon ácsorog. Szemeit törölgeti a fehér zsebkendővel, majd kifújja az orrát, hogy aztán a zsebébe gyúrja, amikor megérzi, hogy egy kéz hátulról a vállához ér. Egy meztelen fiú áll mögötte, szorosan hozzásimul a lányhoz és lágyan csókolgatja a nyakát. Az pedig lehunyja a szemét, és feloldódik ebben az ölelésben: kellemes bizsergést érez, ahogy a fiú teste az övéhez tapad, s mosolyogni kezd, amikor valami keményet érez a fenekének nyomódni. Ekkor figyel csak fel rá, hogy a fiú halkán, magáról megfeledkezve egy ismerős dalt dúdol. A lány még sokáig forgatja a fejében ezt a

dallamot, és csak később, sokkal később ismeri fel benne egy rég elfeledett tengerész-nóta hangfoszlányait.

*„A víz olyan széles, és nem tudok átkelni
szárnyaim sincsenek, hogy magasra repüljek
adj hát csónakot, amin ketten is megférünk
és te is evezel majd, és én is evezek”**

-2-

Éjszaka, valahol az óceán közepén: a fekete víztükör mozdulatlan, szétszórva reszketnek rajta a csillagok. A tutaj, amin a fiú és a lány most szeretkezik, szinte mozdulatlan – néha imbolyog csak, amikor a fiú felajzva a vágtyól erősebben lök a lányon. Bőrük fehér, valósággal világít az éjben; köröttük a víztömeg végtelen ölelő magánya. Gyorsuló levegővétel, a sóhajok egyre szaporább sora, és amikor a fiú élesen felnyög, váratlanul hullócsillagok indulnak meg az égen. A lány kikerekedett szemmel figyel, ahogy a meteoritok az óceánba csapódnak tőlük alig néhány méterre, vonaglásba hozva a tutajt.

– Fel fogunk borulni! – szakad ki a felismerés a lányból, a fiú pedig gyorsan legördül róla, és tanácstalanul néz körül. Figyeli, ahogy a vízbe csapódó ősi kövek sötét hullámokat csapnak fel a tutajra, hideg vízzel permetezve végig a bőrüket. De a tutaj kitart, és hamarosan a csillaghullás is abbamarad. Elcsendesedik minden, visszatér a mozdulatlanság. Ahogy telnek a percek, lassan a fiatal pár is elszunnyad egymás karjaiban.

-3-

EZ EGY LÁNY ÁLMA:

A fiú és a lány az éjszakában úszik. Ajkaikról buborékok rugaszkodnak el, s messzire szállva tőlük rögtön csillaggá válnak. Fényük álmosan csorog lefelé. A lány egy tálban fogja fel a fényt, a fiú pedig kiissza a tálát.

* részlet a The Water is Wide c. tradicionális tengerész dalból (a szerző fordítása)

– Szeretlek – mondja a fiú, de hang helyett óriási buborék röp- pen ki a száján, amelyből fénylő galaxis születik; megannyi vilá- gító medúza foszforeszkáló egybefonódása.

EZ EGY FIÚ ÁLMA:

A fiú a tó tükrébe karcolta a lány

nevét.

(szél támad)

k ö t ő j e l

k i t ő l t

EGY APRÓCSKA HUL-
LÁM ÚGY MOSSA LE,
MINTHA CSAK EGY
TÁBLÁT TÖRÖLNE LE
VALAMI KÉZ.

Krétapor szítál
ökörccsínként esernyők nyílnak
óbor érintések vagy
ifogott halak

A mélyben egy lány testének
sziluettje: bőre kék, ajka fehér;
utolsó sóhaja buborék, melyet
most a tavi békák görgetnek kis
zöld tenyerekkel a fiú elé – mint
egy tóba írt mondat végi írásjel,
talán csak kijelenti a halált (?). De
szél támad, s egy aprócska hullám
ezt is elmossa: vannak szavak,
amiket hiába is vonna vissza.

Széljütközésben horogként görbül a
tóba vésett név egy-egy betűje.

(szél támaszt))

-4-

Az éj vakolata leperreg. Ébredés. A felkelő nap vérszínűre festi a tengert. Először a lány nyitja ki a szemét, és figyel, ahol le és felemelkedik a fiú csupasz mellkasa. Miközben ezt nézi, halk dú- dolásba kezd. Valami régi, valami elfeledett dal ez. Foszlányok talán a gyermekkorból?

„Nem tudom, hogyan kell süllyedni vagy úszni”*

Ám ekkor váratlanul elcsöndesedik; valamire figyelmes lesz.

– Hallod? – suttogja a lány, és könyökével finoman megböki a szendergő fiú oldalát. – Hallod te is ezt a hangot?

A fiú – mintha csak tettette volna eddig az alvást – rögtön kinyitja barna szemét, és hegyezni kezdi a fülét. Igen, ő is tisztán hallja: valahonnan keserves sírás hangja érkezik feléjük.

– De honnan jöhet? – kérdezi térdeit átkulcsolva a lány.

A fiú feláll a tutajon, és tenyerét ellenzőként a szeméhez tartva a vizet kezdi kémlelni. A lány egy pillanatra megmosolyogja a fiú combjához csapódó reggeli erekiót, majd ő is a tengert kezdi fürkészni. Furcsamód megnyugtatónak találja már ezt a sírást, míg a fiú szemében egy pillanatra félelem villan.

– Onnan! – Mutat a fiú az óceán egy pontjára, ahol különös buborékok érkeznek a felszínre. Valahányszor kipukkan egy-egy ilyen buborék, csecsemősírás hangja tölti be a levegőt.

–5–

A tenger mélyén óriási kagyló nyitogatja hatalmas száját, buborékokat köpve a felszínre. Ahogy a buborékok szétpukkannak odafenn, gyereksírás hangját hallani egy-egy pillanatra. Ha jobban megnézzük, a kagylóban egy csecsemő fekszik. Hamarosan két bűvár – egy fiú és egy lány – érkezik, hogy a felszínre hozzák a gyermeket. A fiú háta mögött egy titokban kihúzott tengerisün tuskéje; a lány ebből persze mit sem vesz észre.

A lány szorosan magához öleli a gyermeket, a fiú pedig szorosan magához öleli a lányt: körülöttük medúzák lassú ringatózása, végtelen kék béke, buborékba fúlt szavak sziluettje. Majd a felszínre törnek: a gyermek diadalmasan felsír, hangja messzi-messzi száll a hullámok fölött.

A lány talán kacagni készül, ám hirtelen elkerelkedik a szeme, amikor látja, hogy a fiú mélyen a gyermek testébe szúrja a rejtgetett tuskét, a csecsemő pedig – akár csak egy illékony buborék – azon nyomban kipukkan. A lány szemeiből sós víz fakad, amely tovább duzzasztja az óceánt.

* részlet a The Water is Wide-ból

– Ne sírj! – kéri a fiú, átölelve a lányt, de az ellöki magától a párját. – Gyere vissza a tutajra!

– Minek? – szipogja a lány.

A fiú bizonytalanul néz szét, barna tekintetét magába szipantja a horizont.

– Muszáj – mondja. – Nincs többé szárazföld.

Fészekrakó

Egy fiatal nő áll a domb tetején gyermekeivel – a kis pulyák úgy csimpaszkodnak most édesanyjuk hosszú, libbenő szoknyájába, mint akik attól félnek, felkapja és messzire fújja őket a szél, ha nem cselekednek így. A nő szinte látja megcsillanni ezt a félelmet aprócska szemekben, ezért, hogy némiképp felvidítsa őket, összekulcsolja majd széttárja a két kezét, amiből váratlanul egy szürke színű galamb röppen elő.

A gyermekek tátott szájjal nézik, hogyan tűnik el messze a fejük fölött ez a madár, majd hangos kacagásba kezdenek és újra rángatni kezdik a nő szélben fodrozódó bő szoknyáját. Az pedig biccent, és ismételten egymásba fonja törékeny fehér kezeit, majd mikor a tenyerei szétválnak egymástól, újabb galamb röppen elő mögülük hurrogva.

A gyerekek immár visongva kacagnak, aprócska mancsukkal még erősebben húzogatják meg az asszony ruháját, a nő pedig keserűen sóhajt, de újra és újra teljesíti követelésüket. Egyre fáradtabb – látszik rajta, hogy fokozatosan hagyja el az ereje –, mégis további galambokat enged fel az égre.

A kicsik már sikoltoznak önkívületükben, és egyszer csak olyan erővel rántják meg a nő szoknyáját, hogy a ruha vállpántjai rögtön elszakadnak, és rongyként lehull az egész a földre. A ruha mögül pedig kavargó madárraj szökken az égre, egyedül az asszony nincs már sehol: mintha csak a föld nyelte volna el. Gyermekei keserű sírásba kezdenek.

✱

Messze a domb mögött sötét erdő húzódik: itt lapul a gyermekek apja egy bokorban, zöld ruhában, válltáskával; a kezében hosszú csövű puska, fején régimódi tollas kalap. Várja, egyre csak várja a madarak érkezését, és amikor a hurrogó raj végre felbukkan, éles dörrenések hangja hallatszik, a puskából felszálló füst gyorsan foszló ködöt varázsol az erdei fák közé.

Mintha csak az eső eredt volna el: a szárnyas teremtmények sorra potyognak le az égről, meteoritként csapódva a szürke erdei talajba. A férfi elégedetten figyel a hátukon fekvő dögöket, majd

táskájából egy női ruhát vesz elő, a földre fekteti és sorra rápakolja mind a tollas kis tetemet. Amikor kész, elégedetten gyújt rá egy cigarettára, de néhány szívás után rögtön el is hajítja, mert már mozgolódást hall: megfordul, és a felesége áll mögötte, a galambvértől átitatott ruha lágyan fodrozódik a szélben törékeny teste körül.

A vadász hozzálép és lágyan szájon csókolja a nőt. Ahogy így csókolóznak, a férfi valami gömbölyűt és keményet érez a felesége szájában, a nyelve alatt. Mintha valami cukorka lenne, a férfi megpróbálja a saját nyelvével kipiszkálni onnan. Amikor sikerül, a vadász még egy ideig görgeti a szájába vándorolt gömböt, majd kíváncsian a tenyerébe köpi. Egy aprócska madártojás fehérlik ujjai között, s amikor hozzá tapasztja fülét, mintha gyermekek kacagását hallaná kiszűrődni a vékonyka héj mögül.

A tömörítő

– Megint nőtt lófarok! – ujjongtak a fültisztító pálcikák.

A múhó beszorult a tubusokba, s a delfinfarokban végződő fotocella megőrült a meghorzolt, recés szárnyú kerámiától. Az „utolérhetetlen” elrendezte a szőrszálakat, vagyis senki nem mert aprehendálni, amiért a közös didergés kicsapódott egy ajánlaton.

– A bosszúvágy arra serkent, taszítsak egyet a mérgező moszathegyen – ácskapocs gyűjtötte így a rosszpontjait. Pápuák egyezkedése az esernyődobáló faunt is megrontó naivságról, amikor is a nyelvállapot szemérmes lótuszhajtása eléri a hullámozó transzparensüket...

– Nehogy megtisztítsd a szalonnabőr mokszkészletét, immúnis az a sokfazonú elite! – csipogott a kúp, ami némi tőkét halmozott fel a fajlagos energiafogyasztás területén.

– Söralátét nem kéne? – az iszaptenger hazament meghalni, s a széthulló aurák leteperték az amfiteátrumot. A gyíkfarkú rétnak köszönhetően összezördültek a gyertyafényű álmok, de rögtön szét is váltak. Leveles vesszejét hordva felizzott a vaskos tengely:

– Könnyeinkkel adakozunk és ha tetszik, ha nem, kések között állomásozunk! – nem mondhatnám, hogy a novellisztikus vázák a keblükre öleltek volna ebben a reménytelen pillanatban.

– Fulladozó panoptikumot megtévesztő erszény, a teljesülés méheinek dongása mulatt! – mint minden tivornya, ez a lopótök is vitézkedett.

A sivár monstrumok élén itatós-fecnit szótt a monokli, a magasba ívelő karcsú csövek füttyszót csaltak a kiutált verziók lila ajkára. A csipkebogók fakultása mindennek elbántotta a tarsolyt, amiben épp egy fogathajtás folyt.

Melyik ágon ül a tarló? Kell-e diszkréció a tisztának?

Jóllehet a gyulladt szemléletű mancs telítettsége mindhalálig hórukk, s akár jóhiszeműségből, akár tréfából, a csillagszórók csilingelnek, a zálogba adott dolgok nem túriuk, ha tegezik őket.

A sokfazonú elit tart a fülpálcikák mozgolódásától, s a lakhatatlan direkt fejszámolója tektonikus lemezeket rugdos.

– Fojtsd meg a lebegést és tiéd lesz vallomások adója – a préri szférákat teremt, s az egyérintőjú széllovasok összekaristolják a kényszereket...

Zuhanás lentről, felfelé zuhanás, amint dobjaid elégnék és a karnis bajusza, mint a lófarok, a háta közepéig ér. A stoppoló gerinchúr halomra öli a sarokkötőket, s nem tudni, miért, de a dominók többágú koronával dicsekedhetnek.

Amikor a szabálysértőknek nincs ereje, zálogházban elbújtatják a homokosokat, ettől remélve megváltást. A fagyasztás, igen, a fagyasztás...

– Ha nemzőképességed a nullával egyenlő, fagyaszd le a vinyogások éjét – ki ne látott volna olyan angolnát, ami számon kéri a tumort, ezt a többfekvésű, legigazibb értelemben is hazahívó mondókát?

– Utolérhetetlen a didergő szőrszál, a mindhalálig hórukk pedig az ecsetvonásokat is felissza – járomcsontjaid újra kinőnek, abroncs, s fejetlenséggel fizetsz, amiért bitorolni mered a futóhomokot. Hívogató erkély, madárfütty az elhasználódott gyökjelek között, egyedül a csillagszórók ismerik a módját, hogyan kell tönkretenni a rébuszt.

Valahonnét hahota támad, s a haladás elve lebukfencezik egy dombon, amit egy esernyődobáló faun követ...

– Mert bizony mindenki bizonytalanságban él; legfőképp a paraszthajszál, ami elfelezte az emésztő tűzű monoklit. – Mert bizony későn jövő tivornya minden kúp, ami szalagtáncába nem foglalja bele a lopótököt. Egyedül a megstopolt zoknik parádézhatnak mindörökké planktonok ölelésében...

A stáb

Félek napraforgókat festeni – a részeg nótákat bömbölő skatulya bosszúból hajszalakat kötözött az élcélődésre. A motoros szánnal közlekedő diszpécserek nászt ültek a botló-drót fúriájával, aki életfilozófiákat cipelt.

– Orrszarvúak évtizedes dogmája burok, s a megparancsolt csatazaj elhaltával megindul a rágógumi liftje! – így a puklis.

Rosszul raktározott talentumok ügyeltek makkos dinamói regisztereire. Az evidencia gellert kapott a megbokrosodott vakun, mire megannyi vaktöltény vizsgát halasztott.

– Permetezzük renitensen a szúnyogokkal havazó, hirtelen beszakadt búbját! – a tobzódás requiemje egy eretneket csalogatott az első bálozóhoz, aki ruháját szaggatta.

– Dorombolni, dörömbölni a túlparton! – bömbölte, de, mint ahogy az lenni szokott, a listajeles felsorolások nem úzték meg az egyetlen rénszarvast, aki még számított a szürkeállományak.

A puklis elvégezte mindennapi feladatát, vagyis lecsapolta a pajkos kerítésdöngetőket. Sajnos, elszámította magát: a kakaskodó csipkedés felnyársalt tekintetű faforgácsa ugyanis újabb me-teort szervált az Örökmozgónak.

Mozgékony árnyék perdült elé.

– Nekem bizonyosság kell –harsogta. – A csúfondárosság falábakkal közlekedik, párnáim roncsa a tájfunverte falu után szimatol.

– Ha bizonyos akarsz lenni a táblaképben, amit meg sem festettem, tudd meg, hogy egyetlen sort sincs rajtam, a sóhaj elpártolt mellőlem, s szeplőtelen gondjaim kötélverőkkel cimborálnak. – szónokolt a puklis.

Ki gerendát cipel a vállain, ki magának csap lármát. Szapulj cégért, fogyjon már le a jelenés, és égő sebekkel párosodjon a hencgő sótartó!

Vajon ki adta ki ezeket a furcsa utasításokat? A béka, akinek köze van az etimológiához? A járatát veszített vakond, aki filcből kivágott amulettet visel a nyakában?

A botlódrót fúriája kivégzőosztagot támasztott a szidalom tengeréből és nemes egyszerűséggel lefejezte az első bálozót.

Lebontott egerek lepték el a lépték zöld nyílfinomításait. A rejtvényfejtők jutalmazottja legombolyította a gézkeőteget. A több darabban való szendergésnek különösen jó volt az utánczóképesége.

– Dorombolni, dörömbölni a túlparton! – visította.

Az Örökmozgó dicshimnusz zengett magáról: – Engem bizony nem fenyeget az eldőlés veszélye, s az előljárók hisznek nekem! – kiabálta mellét döngetve.

Kihez sündörgött oda az uszoda, ki bagatellizálta el a karmesteri pálcá duhajkodását, ki cipelte életfilozófiáját a mukkanásig? A megtakarítás által elért irritáció? Jó kérdések, kultikus kérdések...

A puklis mindenesetre abbahagyni látszott hónapokkal ezelőtt megkezdett diétáját, s minden előzetes megfontolást mellőzve kijelentette: – A poén, az dobhártyatisztító.

S a felmondások közel sem kis afférok egy kizöldült tornyon. A fordítás dallal köszörült, s a rosszul raktározott talentumok többé nem ügyeltek makkos dinamója regisztereire.

A pukedlire rápirított védjegy az összeterelt csordákkal gyűlelyet alkotott.

Hatalmas pukkanás hallatszott, aztán meg egy ijedt kis hang a lassan cseperedő semmiből: – Tintabogyó Herkules, hozd el nékem a holdvilágcsukorkát!

Divatba jön

– Nem adnak, csak szednek – logarléccel simogatta a matrac az éjdöngölő bogarat.

Tükörré vált a megállás nélkül tisztogatott agyagtörmelék. A radíridomár ödémásodást okozott a hosszútávfutónak.

A szósznak való hangyák megtervezték az ásatás menetét... Pár fiola és az érfalak elolvadnak – rebesgették.

A tartalékosok kristálygömbje széthasadt. Senki se őrizte már a máglyát, mely a dokkolóst betekerte egy műanyag fóliába.

– Mennyire szívósak is vagyunk! Kikalapáljuk a tudományos tény, úgy, hogy még a szurkos falakra is jut a piros cseppjeiből! – a kompenzáció egyfolytában dicsekedett, bár ráfért volna egy kis leckéztetés, ha másért nem, hát azért, mert csúnyán fintorgott a világító patkókra.

Az átlók átszelték a mozgó piramisok hitszegő spongyáit. Fehér folyókat kaszálni jött a megszelídült süvítés. Bevillantak a mézeskalácsok is.

– Fonállá oldott megtérés, záporoznak rád a szalagfűrészek! – figyelmeztetett a logarléc. – Ekkora ürömet ki bírna el? A szajkózó gerinchúr? Vagy a megkergült hosszútávfutó?

Nekiiramodni a fütengernek, megkívánni a perzselőtől, hogy a kiszabaduló tollak farkasaként emlegesse a futóhomokot, küldeményét elorozni a szúrt sebnek. Nem adnak, csak szednek a tönkrement forrónyomok... Kásások a gárdaszelídítők, s a nagy röptetésben kissé eltávolodik tőlünk a hangyászsun. Vidrajelmez köszönget, a dokkolós betekeri a máglyát egy műanyag fóliába.

– Olyan jól sikerült a tükörré vált göröngy mimikrije! – irigykedik, s hozzáfűzi: – Ami történt, kifogásolhatatlan szakszerűséggel történt.

– Amennyire szívósak vagyunk a feszület még képes és fröccsé változik – a gonddal döngölt alabástrom zavargásai legyártják a hurkák rángatózó becsületrendjét. A kompenzáció csupán a máglya miatt él még. Kiteregeti a megszáradt tollakat, meghallván, hogy a szárítókötélről könnyek potyognak... A szósznak való hangyák elpusztítják a lepényt, az égboltozaton már a tartalékosok kristálygömbje ragyog.

Csúszómászókkal, rovarokkal nem lehet elriasztani senkit. Elégedetlenül szuszog az öröm, s a források kizárják a véletlen lehetőségét.

– Simogatni logarléccel lehet – levágott fülcimpáját a nyakék nem hagyja elevenen fickándozni... A haladás szolgálatában megöntöz egy cserép virágot, amit az istállóból csen el. Ekkor óriási kongással legördül tartójáról a piperecikk, s a stoppoló gerinchúr sármos sípok közé esik.

– Ahány bábu, annyi felállás – biztatja őt az éjdöngölő bogár. – Bele ne gabalyodj a legősibb cselbe, mely egykor fölszívta a fiatalosan is érdeset...!

– Inkább piknik ez, mint a munka imitálása – panaszkodik a matrac, visszafogva rúgóit, hogy szét ne pattogjanak. Nem teszek mást, minthogy számszerűsítem a boncaszalt.

– Azt meg hogy kell? – kíváncsiskodik a lepény, amit a hangyák még nem szedtek szét.

– Egyszerűen. Be kell varrni a zsákokba a hitszegést – a matrac túlzottan is magabiztos.

Zúzalékok hányadosai dédelgetik a szimfóniákat, a sziklarés elvetélt szóvirágait megszánja egy ismeretlen, jótét lélek, s a képménylugasba az ödémásodást okozó radíridomár félbetört krétájával felírja: a szakítás el nem hamvasztható...

– Bizony, bizony – lobbizik a kívétlen természetű. – Mert a megfojtott lebegés ismeretséget köt a szkarabeuszbogárral, ami nem totojázik: felüti a biológiai atlaszt és kimásolja belőle a szétrepedt aortákat.

Sármos sípok röpködnek, és érezni lehet a tutuláson, hogy hulalaházban tisztálkodott...

Tufamarók

Fénypókon is átgázoló posztmodern. Tökkelütött rodzungok. Az adókulcs feltérképezte udvariatlan trükkök. A bevott szappannal valaki végigdörzsöli a banánfürtök hátát.

– Abszolút magától működik a hadisarc – a nátha arra jó, hogy előfizessen a bételre.

Profilba fordult, hatalmaskodó kürtök magvaváló barackja szermerkél, rágalmakat terjesztve a rég elhullott sajtós talpbetétéről. Néhány gyerekkinzó füstölővel valaki kikotorja odvából az allergént.

– Mihez kezdjünk azzal, aki nem hajlandó megbékülni nyelv-szemölcseivel? – fénytörés itt, tapadás ott, a göncök húzogatni kezdik a vérmesség szakállát.

A zacc képlékeny. S ha hozzáadom az ínyenc falatok dűlőit, az áthúzás elbukja az ütközetet.

Csúcsosnak látni az emberevő mérget, felvenni a nélkülözők sorába a hágót. Mindezt azért, mert a piselés fiatalít.

– A mohához nem passzol a hó – jelenti ki a kürtő. – S nincs az a hatalom, amely levakarhatná rólunk a túllihegés gyeplőjét...

– Nocsak, megint késébe esett az önellátó. Szabdajunk-e ki sziklából köveket? – a talpbetét a mai kapcsolatokra hajaz.

– Nem szükséges – hagyja rá a hosszú pillantásokkal jutalmazott alku, ami havat nem könyvel.

Titokzsebbel az alján, a sújtás mágnes. Az ige kallantyúja megőriz valamicskét a fényképalbum mártíromságából. A szesz lassú bomlása civilizálatlan hálóba rúgott akasztás.

– Senki ne merje összekaristolni az ühümoeket! – a fullajtár le-esik a szivárványhídról és hívni kezdi nőnemű párját, segítsen neki a pelenkázásban.

A reményteljes irányba csörgedező szírom ágyékkötőt hord a megíratlan cikkek kedvéért. Tudniillik a kosz sakkozni se mer a végérvényesség hajadon úrnőjével...

– Hacsak nem növesztek hirtelen gólyalábakat, beáll az életciklusom – iszappakolás a derengésen, megint a nikkelmagány a nyertes.

– Egész életemben mással se barátkoztam, mint a sztrájkba lépő hangszálakkal! – sziszegi csalódottan a fénytörés követe.

– Ismeretlen terepen nehéz kibogozni, ha valaki csak úgy melőzi a komor vakargatást. A mankóhoz nem passzol a hó, a titokzsebhez nem illik a kacérkodás.

– Nem bizony! – bölcselkedik a hullakamra. – Ugyanis megeshet, hogy a tisztaszobából szoknyalobogást kovácsol a pöszméték számára kiuttalt cella.

Ki érzi, hogy a sakkozóknak befellegzett? Rátartian lógatni tenyereibe tényérok csiszatolását?

A márvány sima, az arcom is az, egyedül az ív kecses, amint figyelmével kitünteti a katedrálíst...

– Nem tragikus a pislákolás, csak ha az elmélkedés meglazítja magán a bundáját – a spray elmenekül a bitang keserűlapuk elől.

– Mankók kenyéradó gazdája, révüléskor használt szóma, tömjének ki a csőrő palacsintákra is kiterjedő sebhelyét! – utasítja őket a kipellengérezett fényképalbum. – Véleményem szerint az udvar bikákkal paráználkodó torreádor – teszi hozzá.

Nem kell magasnak és karcsúnak lenni ahhoz, hogy a horrorzálás visszatetsző legyen. Nem kell megijedni az udvariatlanul előrenyomakodó trükköktől. A nélkülözők sorába nem szükséges felvenni a vérlázító elképzeléseket.

– A vonalpárti agg önellátóbb, mint a sújtás – tarka virágok ide, tarka virgácsok oda, a teáskanna felé sandító csúfondáros törökméz jó szigetelőanyag. Megszeppent dörmögés árulja ily módon kegyeit a lebetonozott mottónak.

– Papucscsoszogást meghazudtoló ügyességgel a mormota napelemeket szállít a vállán.

– Nem kéne valakinek megkegyelmezni neki a bűneiért? – hívja fel a figyelmet a gólyalábakon egyensúlyozó életciklus.

– Nem, nem – ellenkezik a bétel, a cipőmagasságban kövér akrobata...

Dudvák

Hol tart most a szegény vibráció? Szentengelyferdülést kapott a légierőtől. Az óráját se bízná a karattyoló tengerekre... Apró haj összenő a búzakergető hanyattfekvéssel. Nem tudom, a szertorna gyékényt fon-e, vagy kivándorol a bongások közé.

Ingatag alibik terhességi tesztje negatív, s a gázpalack alján is alig lötyög már valami. Az olasz temperamentum szélvédőért kiált, s a jó modor azt kívánja, hogy a forró tea cölibátusban éljen.

– Kérem, kerülje az átállított automaták csúszdáját, s az oktan páriákat! – ez az üzenet várta a számítógépe monitorján. Hozzálatott hát, hogy annak rendje és módja szerint törölje a történelmi vereségeket. Betartva a csomóponti törvényt, két dolog esett csak neheze: a tésztavakaró delíriumának, valamint a cuclik légszomjának a kezelése. E feladatok nehézségének könnyítése érdekében a következőket cselekedte: mielőtt a sajtócirkusz teljessé vált volna, szétcincált egy megtört felhőt.

Ringbe szállt az alkonyat is, az ingatag alibik terhességi tesztjét falánkká téve. A harapás orgazmikus ereje oltalmat kért a cölibátusban élő forró teától.

– Mikor értitek már meg, ó forró termoszkok, kik rendet vágtok a kivirult kertben, hogy rabszolgahajcsár lett az ütőérből!

A szegény vibráció, sajnos értetlenül állt az események frontja előtt, ezt látszott alátámasztani az is, hogy nem akarta oknyomozó riporterként végezni...

– Mert rád esett szekrények vitorláznak elaltatott gyanakvásokon, s a Holdon ivartalan minden szaporodás! – hangzott a diktátum.

Ki versel és ki nem. A feledés gyöngyei kiverik kezedből a látcsövet, s a jól értesült agyarak rendelkeznek minden tálalás alkalmával. Egyszóval, nincs mit megkongatni: a bokszok közötti rács csupán honvédő csepp.

Szappanfőzők habitusa csuhé és államcsínyek szólásmondásaitól zeng az egész menekülttábor. A jó modor bizony megkívánja: felső utasításra cselekedj, indítványt terjessz be a páriákhoz, ezekhez a lencéből kivett, veszélyes kölykökhöz.

Ki tarol és ki nem.

Talán az ivartalan szaporodás és a szemtengelyferdülés, mivel a visszhang szerint amatőrök az alagsor gagyogó bordái.

– Vessetek egy pillantást az olasz temperamentumra, felőrli az ecetfákat, végrehajtva ezzel a dugócseret, mely egyik pillanatban a szögmező repülési ívének számít, a másikban pedig kitartóan gyakorolja a deportáló gyékényen a hasi felülést...

Elkendőzve

A bitang skandáló; madártollal ékesítik a maradványát.

– Nézz rám, te keselyűkből összetevődő tiltó tábla, komolyabb kísérletet teszek, hogy a névjegy odarúgtasson mellém – a sámfa régi hagyományoktól terhes, s ponyvája szoroson be van fűzve. A meg nem osztott felfedezés karmai kikezdek divatban a tettelességet, csőrüket meregetve a megigazulásra, mitől a toporzékoló szélmalom lapátjából kiszivárog a ropogó klisé.

– Ismered-e a sárgaságjelző bója kanalakat hajlított szünetjelét, ami kopaszabb bármely fegyencnél? Gondoltál-e rá, hogy a furcsa szokások mind a prúd védekezés szilvóriumából eredeztetetők?

Nem, nem és nem...

Az éjszakai lépcső gerince lehet leendő levéltöredék, edzőtermekekből hívogatható a feloldozást mímelő hant, de az előttünk cuppogó karnevált nem mindenki képes ünnepelni. A falnak dőlt részeg ampulla átgázolhat az előtte éneklő, mérföldes nyúlon. Ha bevinném a kötészetbe, megragasztanák a különösen vonzó vízililiom gyökerét, megjegyzést senki se fűzne e tervhez, kivéve a kilincselő hontalansága.

– Én már láttam olyan mozdonyt, ami vércsordulásig verekszik – a sámfa belecsimpaszkodik egy hurrába. – S komolyabb kísérletet teszek, hogy lehúzzam magamhoz a sárgaságjelző bóját.

Jaj a jajveszékelőknek! Nincs szükségem tolmácsra, szeretem a rideg, ejtett vállú telet.

Középkori babonákkal zárni a kín kormozta portyát, amit nem ragaszt meg semmi, de semmi... Pótolható diskurzus félrelökheti az éterien feslett gyalut, ez tömlőcöt von maga után, legjobb esetben kazamatát ropogtat, aminek nincs szüksége tolmácsra.

– Megemelt méltóságom egekkel henyel – vallja a repkedő faforgács, ami művészien festett ujjú körmeivel terelgeti a pirosposzsgás kengyelt. A hangtompító felível, hogy rezervátumot nyithasson a fátum, mitől megmérgeződnének a nyughatatlan természetűek. – Senki se mondja, visszaszerzett zsákmány! A ropogó klisé se, minek bennragadt a nyál a szájában!

Több száz fekvőtámaszra ítélni a hosszú hátú hullámot badarság, mint ahogy az is az, ha az éjszakai lépcsők gerince rúgós dobbantóval löki magasba a póruul járt gyanút.

Mit jelentsen az, hogy ország? – a sámfa ismeri a választ – mérgezett tüskét, egy fenékben.

– Ha fenekestül felforgatnak, ha a keselyűkből összeverődött felhő a kezedből eszik, mit számít egy kis skandalás... A névjegy odarúgta melléd, ahol álmaid netovábbja a klausztofóbia, s a távolabbra vezényelt havasi kürt. Vagy a kábeldob beszippantotta körzés.

Ha hazamerészkedik a pedigré, eolhárfa hasadnak szét.

Ha nagy szerencsével járunk, több tűzoltó is részt vesz a nem reprezentatív zsinaton: ott tapasztalt angolnaként tépi majd ereszényét a balek, kinek már csak a hólyagja maradt, amit irányíthat. Ott elszaporodik a prűd védekezés. – Hivatásod ezentúl: sámfa! S panaszkodni úgyszinc fórum...

– Mindjárt, csak megkavarom a lemezt – morrantja az „újszülött”, s a kiütött tréner horkolásai ezalatt leigázzák a szentmisét.

– Ha egy éles tárgyat gyakran használ, dolyfössé válsz! – figyelmeztet a sámfa.

– Nem számít. Biztos lágy a tésztám, ezért aprítja szumóban az ellenfeleket a rózsahimlő – a több ezer tonnás acélszerkezet kívülről erősíti az utórengéseket.

Bárhová is szöksz, az éhkopp történelmi szeplő, s a lopásgátló meg úgy viselkedik, mint aki hangyabolyba lép és meggyógyul a lába. Hobó a zakóban, a penész ártalmatlan, ha kómába esik; a főétkezés poénból szétszaggatja...

Iszalatag

Fortyogó mese kaftánja. Gallont jódozó, kifulladt agrár. A csör-gősipka a tűréshatárokat semmibe veszi, s első rémületében rán-gatni kezdi tövénél a vérrózsát.

– A húség jutalma: kondenzcsík – jegyzi meg a megszigorított léptek magháza.

Ki a hunyó, s hogyan lehetséges az, hogy alkalmazotti mivol-tához képest a frufu nassol? A túskeboroda körül naptár verdes, s a forradalmi tanok befogadását újraszabja egy kémény.

– Talpak mágnese, jó lenne megszületned akkor, amikor a pókok csillárt bontanak vésőjűkkel – az ólomkontyú liszt rengeteg igényt tart számon ultimátumában.

– Mindennél hosszabb történetek, mikor szabadultok már meg az uzorakölcsönöktől? Elismerést akartok kicsikarni az égő hajú farsangtól? – a hasztalanul próbálkozó saját torát üli.

– De amikor elének borult a holdkóros vátesz! – a kukoricacső iszonyodni látja az antikvitást a verejtékcseppek darálójától.

Használt lepedő követ nem fog parittyába, így az önérzet is li-hegő pózba merevedik.

– Kalimpáló fortyogás, sohase társulj az élesztővel! – a dér le-hántja testéről a bőrovetek.

Mozaiklapok lerakói sörözgetnek a liftben, s észre sem veszik a hersegést, amint az képleteken csúszdázik lefelé. Egy cigaret-tacsikk bánatosan dúdolgat, s a merengő tövis ok nélkül meneszi a zodiákust.

– Miért nem tudok én megszabadulni a tejbegríz bosszújától? – sápiózik az élesztő.

– Mert a hunyók későn kapcsolnak! – a kukoricacső úgy ráför-med a szegény fegyvernökre, hogy az ijedtében kilövi az emele-teket.

Portyázní a végtelenségig, harmatot söpörni ott, hol a pettyes macskák tanyáznak, lerázni a szoros kötelékeket. Elkótyavetyélni a mélységes értetlenséget: ez a szabó trükkje. Amíg kissé kapa-tosan be nem állít hozzá a tehénkolomp, jussát követelve.

– Add vissza a repedésemet, és a dokumentáláson túl hozzáj-árulok a te tevékenységedhez! – a hangja fenyegetően érdes.

– Ki látott már teveháton vasbordát, s ki fényképezte már le a padlást, amint elcsen egy pánsípot?

– Kérem a kényszeresekeket, ezentúl a bögőmajmokat csörgesék fel, ha kezet mosni támadna kedvük! – Így a pszichológus. – Mert aki semmibe veszi a tőrészhatókat, elküldöm a szalmabálákhoz iszonyt szopogatni! – figyelmeztet.

Patrónus búbbáj szomorú másolata az ige, s az adapter a hasztalanul próbálkozóval eszmét cserél.

– Az inat nem érő nyílvesszőkön rekedt csacsckaság fűzős tározója csak a bajt hozta ránk – tűnődik az adapter – S most bal-eseti krónikákban kutat a kertek kenyérdombjai után.

– Igen, a füllentés marokpróba – S az üvegházi lompos kétség csak növeli a stimuláló szerek amúgy is bősz erejét...

Amíg a szivar végét harapdálja a pánikiszony, a keresztkötvényeket rehabilitálja a langyos úszás.

– Ki kit követ? Colostokkal ki méricskéli folyton a címerpajzsot?

– Az aggály – tudálékoskodik a kukoricacső, ami hosszú tolaszkodásba kezd, hogy érve hathatós maradjon.

– Kulipintyó, kulipintyó, sosem őrzöd meg a hidegvéredet, s inkább kifosztod a ruhatárat, sem minthogy megölnéd végre a gyakorlatot. De nem baj. A használt lepedő rád terül, s ez már bizony törtetés a javából.

– Fricskázás nélkül nincs álomhajó, te ólomkontyú liszt. Hát mikor öleled már át a forgatónyomatékat? S miben reménykedsz, ó mondd: abban, hogy a sikamlósság majd palántákat nevel neked?

Erre akkora bűz támad, hogy a tisztos távolság csak öklendezve képes kibírni az előtte magasodó trónus oklevél nélküli tánclépéseit. Horog haragra támad, s egyiknek sem kedveznek a terepviszonyok.

– Nini, a terrorista kiképzőbázis átpártolt a kilométerkövekhez! – ámuldozik az újraszabott kémény.

Mintha legalábbis betyárnak kéne lenni ahhoz, hogy csillárt bontsanak vésőjükkal a héják...

Irdatlan

Jelmez a törött nyelvcsonton. Elcsapott parkolójegyre áhítozik a vívmány. Nyírással érik el, a ködcsíkos mákony szolgálati ideje leteljen. Vadhús a csörlőrendszer csempészárúja.

– Háncsot csikar ki meglepetésből a front! – az atomtudós a szuszogó sünökkel sztetoszkópot keres a falban.

Egy csapat erdei betegégszellem kóvályog a kifehéredés cövekeket durmoló fejszései körül. Látszólagos pipogyasága ellenére a gomba mindent megtesz, púpozott konfliktusai rátámadjanak a szőlőlugasra....

– Amíg én leszek a tanú, a sétány krokodilja leszokik az ígérgetésről! – pöffeszkedik a bronz relief. – Szédíthet mélység, a rúzzsal összekent írisz úgyis hozzájárul mottóim feddhetetlenségéhez.

A vakuk egyszerre nyúlnak dohányzószerszámuk után.

– Nem lehetne tetten érni a mazsolát, amint síel?

Kenni a lombikszerű katalogizálást, a hancúrozás eme óra alatti vákuumát. Elereszteni a pazar söntésű húr kialvatlan eposztát, mely ima után csörög.

– Hámmal hálni a trópusokon? Ki legyezi pálmafalevéllal a tótágast?

Az ezüstpapírba csomagolt katéter a feslett kíváncsiság darócának a helyébe lépett; innen bizony nincs kiút, még ha az olajoshordón nagyot is pukkan a rajzszög. Fertő ez, fertő – a konnektor teniszezés közben sarkot ér, de nem bánja, mert az ökörnyal füstölgő kacsitatója számadást szánt. Zsákláng kovácsol fércelést, s a dátumok lustasági fokozata szembetűnő. Vérző párkány, ahol felszínre térdel az akut zuhanyozás...

– Ostorcsapás, ostorcsapás, a csenevész labdák keringése zselézni fogja a kártevő hungarocelt! – az örökkön ködösítő jókorát kanyarint borotvájával a dekoltázs szinapszisából. Érett cselekvésre serkent a pálfordulás makettje. Szakaszonként elkötte minden töltelek.

– A munka kifordított zsebű dzsinn. Belénk szimatol, s kettétörné fehér nyakú hegedűnket, ha engednénk. Küldjük rá a vonatunkat, gázolja halálra! – a megrovás szétszórja zsemlemorzsait a lézengésben.

– Ó, tisztos távolságú felhajtóerő! Hányszor, de hányszor elcserélted a varratokat, ezeket a szűkre szabott, bezzeg defektes intőket...?

– Ki ígerte felelőtlenül meg, hogy a sztetoszkóp egybekel a függönyrámával? S a bariton hangú madárút? A bizarrság elkötelezettje ő is? Nahát, nahát...

Egy ország delejezt is lehet, a kifehéredés feslett kíváncsisága megostromolhatja a söntést. Übermens hajsütővas átdöfi a hétfogásos táblahuzatot, ezt a naptárnak is alkalmatlan, kandi közönség árulásnak veszi. Senki ne hajtsa álomra a fejét mindaddig, amíg ki nem derül: a zacskós horror kedveli a pántlikákat.

– Ó, jól értesült agyarak! Ami mellől nem tágitok, az az, hogy a főlészívódás ereklyéje síelősen sürgős karantén! – decibelt hajladoztat az eltörött rámpa.

A törött nádszál a kisleány érzelmkitöréssel cukrot olvaszt a dömpingnek. Jól palástolt zavar belepréseli az üvegszövetbe a gravitációt, így a virágcsont mítosza sem dülja fel többé a hangutató sírt. Az arénában összecsap két ököl, s feledést mímel a rakásra gyűjtött szenvedély.

A kunszt amfiteátrumot húz, s erőlködése közepette veti oda az elcsapott parkolójegyeket: – Viszlát, te kiérlelt kéménylugas!

– Viszlát, bardó, te antik dráma főhőse! – köszön emez vissza.

Igen, kihallgatnak a csörömpölő kannák lidércei és én nem akarom, hogy úgy járjak, mint a kacsintós pénztárcák; a hídatatás ellenére elutasítóan bántak a szögmérővel...

Utószó: TÜKÖR-CUT

egyszer csak elfogy a koponyaszag

az elárasztani kész vértenger hullámmása inszómniás ködbe
vész – fogak stoppolják a gerinchúr álmokat. az önzarándoklat
kellemes tüsténtje ez (ló hátán lopótök, toroktestek)

(egy golyó erre előlép: – első dobás! tinta van csak a ketchupos dobozban!)

– várjatok, hegesedésnek indult tekebábuk, a varangy legigazibb értelemben is kislány! (tükörtestű hangok készülődnek, máris vacognak a meteorok.)

a tükörszlukk végül lehiggad és így szól az utolsó szó jogán: – mossatok arcot, mert a tekintetekben minden elő! tiszta tükörszilánkok szertesztét. láttad az utcákat, ahol rózsafüzért vagdosok. a sivatag faggatózását. nemzőképességed, amely verejtékcsepp – méltósága roncsait szürcsöli a motiváció. egy voltam. letörlöm zsákmányállatom, hogy kihűljön. számon kérem a tumort – gerillaháborúk közben letérdeltetem a tündért. egy út, a próba útja. de hiába is, ha folytatni akarjuk, hangosan kell bégetni leckeírás közben nem így és nem úgy.

automatizálok (dehogynem)esküt végig a sivatagon! – a cipzár békétlen mormogása – holnap más múzsát kacagok költeményé. – apa mindig vértől vöröslök, észre sem veszi – száradt, kampós betűkkel foghat magának koporsót – a bárány elcsábított – gonosz, folyamatos pattogású, megindult harc vagyok

most se szólsz semmit? import neologizmusok, sárkányok a ködfolyosókon, a napba dögleni, foszló villák puffannak, kullancstermő tőkék, kíncsöves kúp és csillagszórók! ismeritek az Alkotó hangját? éhsége egyben szánalma – törött füzetlapok – békévé köpni itt és most mindent a földön!

ösztönök kezdtek ki, döglött inkvizítoraim – vigyázatok, nehogy a lélekkurva ótvarait üresen jutalmazott káoszba hanyjátok – lelakott már ez a nyár – a lokál, ahol hús alá fővenyig ér szemükben a mindenség, arcaikat hajigálták ki, néhányan felüvöltöttek önmagukat a papíron keresztül

itt hagyom nedves... izzadságszagotok – vödörbe folytatom a kényszereket. öndefinícióm meztelen betűkolosszus! alighanem mindenki művészet

Apagyi Ferenc: 1985-ben születtem. So-
káig nem írtam. Most meg esténként elég so-
káig írok. Versek. Egy kevés próza. Néhány
irodalmi pályázat. A Katapult kortárs alkotói
oldal irodalmi szerkesztője vagyok. Szavaim
felkészültek régen elmondott titkaimra. Azt hi-
szem.

Komor Zoltán: 1986. június 14-én születtem,
jelenleg Nyíregyházán élek, ahol főiskolai tanul-
mányait végeztem újságíróként. Elsősorban
prózákat írok, írásaim különböző pályázatokon
(Irodalmi Rádió, Tollinga, Napút) szerepeltek si-
keresen és jelentek meg antológiákban. Emel-
lett folyóiratokban (Kláriss, Délibáb, A Vörös
Postakocsi) publikáltam. 2010-ben jelent meg
első könyvem Mesék Kaptárvárosból címmel. A
Katapult kortárs alkotói oldal főszerkesztője vagyok.

Szakállas Zsolt: 1965-ben születtem Miskol-
con. Emődön élek. Modern festészettel és költé-
szettel foglalkozom. Eleinte hagyományos
verseket írtam. Később a festői korszakom indu-
lásával az írás terén is változott az alkotói stílu-
som. Műfajom a szürrealizmus és a dadaizmus
lett. Verseimben szívesen élek jelzőbőséggel és
meghökkenítő metaforákkal. Alkotásaim a szókap-
csolatok teljes fölszabadításával és szabad össze-
kapcsolásával létrejött, szabad versek. Újabban a szürrealisták
által kifejlesztett paranoia kritika módszerével alkotok. Ahhoz,
hogy túléljük az élet külső és belső csapásait, egyéni mitológiát
kell teremtenünk. Ennek jegyében készültek a kötetben megje-
lenő novellák. 2010. őszén jelent meg első, önálló kötetem, Fo-
tontej címmel, melyben dadaista, szürrealista versek és absztrakt
expresszionista festmények láttak napvilágot.

